

La sessió es reprèn a dos quarts de quatre de la tarda i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general, el lletrat major, el lletrat Ferran Domínguez García i el lletrat Rubèn Ramírez Fernández.

Al banc del Govern seuen la consellera d'Economia i Finances, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera d'Educació i Formació Professional, la consellera d'Igualtat i Feminisme i el conseller d'Unió Europea i Acció Exterior.

El president

Bona tarda, senyores i senyors diputats. Es reprèn la sessió.

Interpel·lació al Govern sobre el model d'educació de zero a tres anys (retirada)

300-00210/15

Abans de continuar amb l'ordre del dia, els informo que, atès que el Grup Parlamentari Comuns ha retirat la interpel·lació al Govern sobre el model educatiu de zero a tres anys, corresponent al punt sisè de l'ordre del dia, la sessió plenària del proper divendres, 5 de desembre, s'iniciarà a les deu del matí, és a dir, mitja hora més tard del que estava previst a la seqüència horària.

Modificació de l'ordre del dia

Així mateix, els faig avinent que els diputats del Grup Parlamentari de Junts, que constitueixen més d'una cinquena part dels membres de la cambra, han sol·licitat incorporar com a nou punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió la votació de la sol·licitud de compareixença del president de la Generalitat davant el Ple perquè informi sobre la crisi de la pesta porcina africana.

Dono la paraula al portaveu del Grup Parlamentari de Junts perquè expliqui per què cal modificar l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària. Té dos minuts.

Salvador Vergés i Tejero

Molt bé. Gràcies, president. I, en efecte, demanem la paraula per l'article 83.3, perquè volem que s'inclogui, en l'ordre del dia d'aquest Ple..., que s'alteri i s'inclogui el punt de demanar la compareixença del president Illa..., motivat per la crisi que tots sabem que estem patint en aquest país, que és la pesta porcina africana, i perquè es substanciï.

I el motiu pel qual demanem aquesta compareixença doncs creiem que és molt evident: tenim una crisi al davant, que és una crisi econòmica d'unes dimensions gravíssimes –ho explicava aquest matí una mica. L'efecte pot comprometre 1.000 milions d'euros d'exportació del sector porcí que van a països tercers; afecta més de quaranta mil persones, i ens trobem que, davant d'aquesta situació, resulta que tenim aquest escó d'aquí buit. Tenim el president Illa, que està absent –que està absent–, a més a més, en un moment que resulta que, curiosament, coincideix que hi ha la delegació de la Unió Europea que està fent la visita aquí a Catalunya per veure com hem d'organitzar tot això, perquè gran part de les competències depenen d'Europa. Per tant, el fet que no hi hagi el nostre màxim representant creiem que és molt greu. Creiem que és paradoxal, també, que resulti que tenim l'exèrcit espanyol a Catalunya, i el president de la Generalitat, a Mèxic. Això ens hauria de fer pensar.

I aquesta absència del president no és nova –no és nova– perquè ja a l'abril, quan hi va haver l'apagada elèctrica, va tardar més de vuit hores a comparèixer; a l'octubre, quan la dana va assolar les Terres de l'Ebre, ell estava celebrant la Hispanitat; i, per tant, això no és mala sort, això és mal govern.

I nosaltres, davant d'això, demanem que torni immediatament del seu viatge a Mèxic, que no té –mirem l'agenda– absolutament cap acte que no sigui posposable i que vingui aquí a liderar en persona aquesta emergència de país; d'aquesta manera, si fem la compareixença com nosaltres desitgem, doncs els altres grups parlamentaris podrem aportar les nostres solucions; en particular, Junts per Catalunya, les que fa dies que amb la campanya Jeannine Abella estem treballant. I, per tant, demanem el suport de la resta de grups parlamentaris i molt especialment dels companys d'Esquerra Republicana. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

Companys, no hi ha absolutament *cap* motiu per no fer venir avui o demà o divendres...

El president

Se li ha acabat el temps, senyor.

Salvador Vergés i Tejero

...el president Illa a comparèixer per la pesta porcina africana.

Gràcies.

El president

Ara els grups parlamentaris que ho desitgin poden intervenir sobre aquest element concret, que és aquesta modificació de l'ordre del dia, per tal que es pugui substanciar aquesta sol·licitud de compareixença del president de la Generalitat.

Pregunto..., grups parlamentaris que vulguin intervenir? El Grup Parlamentari de VOX en Catalunya demana la paraula, el Grup del Partit Popular també la demana, el Grup de la CUP, el Grup d'Esquerra –tots els grups. Per tant, ho faríem, si els hi sembla, amb l'ordre que habitualment utilitzem, de gran a petit, i tancaria el Grup Socialistes, el grup de la majoria.

Per tant, començaria el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, de la mà de la seva portaveu, l'honorable senyora Ester Capella.

Ester Capella i Farré

Bon dia, president. És evident que Esquerra Republicana vol que el president de la Generalitat comparegui. Ens hagués agradat que el president de la Generalitat estigués aquí –no està aquí, està a Mèxic–, no ha tornat. Per tant, ha dit públicament i, per tant, han entrat una petició de que compareixia. Compareixeran també els consellers d'Agricultura i Interior, a petició d'Esquerra Republicana i d'altres grups.

Entenem en aquests moments que, més enllà de fer soroll o assenyalar, hi ha un element de fons important, que és la situació de la pesta porcina, que s'escampa o que està..., primer de tot, està centralitzada en un lloc determinat. S'estan prenent mesures, i, en aquest sentit, més enllà de les afirmacions que fan alguns grups, nosaltres pensem que hem de seguir els mecanismes que tenim al nostre abast:

compareixença dels consellers, que es produirà la setmana que ve –el dimecres– i, en definitiva, la compareixença del president un cop estigui a Catalunya.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Juan Fernández Benítez.

Juan Fernández Benítez

Bona tarda. Consellers, diputats, diputades... «No podem tenir un president per Skype», deia Salvador Illa fa uns anys referint-se crec que al president Aragonès. Jo crec que el president de la Generalitat s'hauria d'aplicar amb coherència les seves pròpies expressions. No podem tenir, en una crisi de la gravetat de la pesta porcina, un president que està desgovernant per Skype des de Mèxic.

Davant d'una crisi majúscula, no ens podem permetre tenir un president minúscul. Per tant, davant d'aquesta crisi no podem tenir un president absent de Catalunya quan més ho necessiten els catalans, el sector agrari, el sector porcí i tots els sectors econòmics de Catalunya.

Estem davant d'una crisi de gran gravetat, que pot tenir unes conseqüències nefastes per a l'economia catalana i per al conjunt dels ciutadans. Per tant, no entenem com hi ha grups de l'oposició que poden defensar que el president no estigui aquí. Un dels mecanismes per respondre a aquesta crisi és la presència immediata del president de la Generalitat aquí a Catalunya, i això no ens ho podem permetre i no entenem com hi ha grups que defensen que el president no estigui aquí.

I aprofito aquesta intervenció per donar les gràcies i donar l'enhorabona a aquells que han estat expulsats de Catalunya, que el Govern vol expulsar de Catalunya, i que estan fent una bona feina atenent aquesta crisi, que és l'UME i la Guàrdia Civil.

Gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Joan Garriga Doménech.

Joan Garriga Doménech

Gràcies, president. Des de VOX estem amb el sector porcí, que representa 1.400 milions d'euros, el vint-i-cinc per cent, del fet, del PIB de la província de Lleida. Critiquem que Illa estigui prenent natxos a Mèxic, perdent el temps i, per descomptat, gastant diners dels catalans. I volem que estigui aquí per demanar explicacions, per exigir responsabilitats dels culpables d'aquesta crisi porcina, que són tots els «progres» i els «ecolojetas», i, per descomptat, per aportar les nostres solucions.

I sí, demanem alterar l'ordre del dia perquè comparegui de manera urgent el president de la Generalitat.

El president

En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor David Cid Colomer.

David Cid Colomer

És evident que el nostre grup també està preocupat per la situació, que pot afectar un sector que té una importància econòmica rellevant a Catalunya. De fet, la nostra diputada Núria Lozano ha estat en contacte permanent, en aquest cas, també amb el conseller d'Agricultura, amb el conseller Ordeig, però, la veritat, no entenem massa bé què ens estan demanant avui. *(Remor de veus.)*

El president Illa...

El president

Silenci. Silenci, si us plau. El diputat ha de poder ser escoltat.

David Cid Colomer

El president Illa ha demanat comparèixer, ha registrat la seva compareixença, té trenta dies per comparèixer. Si votem la seva compareixença, el president Illa té trenta dies per comparèixer. Per tant, és exactament el mateix. Jo entenc que vostès vulguin utilitzar aquesta situació per confrontar amb el Govern, és el seu paper, és la posició que vostès tenen.

Però exactament –exactament–, votem el que votem o no votem, passarà el mateix. Vostès han volgut fer aquesta escenificació; nosaltres ho respectem, però en tot cas, jo també podria riure de les seves iniciatives parlamentàries. No ho faré. Crec que la situació és prou greu per no entrar en els acudits que tant els hi agraden, i particularment al seu portaveu.

En tot cas, també aprofito aquesta intervenció per anunciar que la ministra de Treball, i la vicepresidenta, ja ha comunicat també públicament que els ERTE –en aquest cas els ERTO– de força major ja estan preparats per si el sector en qualsevol moment ho necessita. Això és el que cal fer; el que ha fet el nostre grup parlamentari. Ja estan a punt per si, en qualsevol moment, hi ha una eventualitat. (*Remor de veus.*) Veig que això també els fa molta gràcia, ja els hi explicaran al sector... Sí, sí.

El president

Silenci, si us plau. Silenci.

Per part del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Sí, gràcies. A nosaltres, com a grup parlamentari, ens sembla molt bé que comparegui, i més si s'ha ofert, i que sigui de la manera més ràpida possible, veient que és una crisi del sector ramader important i que ja comença a tenir conseqüències socials. Com podem llegir a diferents premses, tres-centes persones, tres-cents empleats ja han estat acomiadats a l'empresa Porc Gourmet, de Santa Eugènia de Berga. Per tant, això ja comença a tenir una repercussió en la gent treballadora d'aquest país, més enllà de la pròpia crisi sanitària. I, per tant, sí que creiem que és important que el president vingui aquí a donar explicacions, i més quan decideixen de manera urgent mobilitzar l'exèrcit el primer dia just que comença..., l'endemà de la crisi. Per tant, considerem que sí, que el Govern té clar que és una crisi greu i, per tant, la presència del president és imprescindible, i que doni explicacions i que no en fem prou amb les reunions telemàtiques que fa amb el conseller Ordeig. Pensem que ha de venir aquí i explicar-se davant d'aquests diputats i diputades i del poble de Catalunya.

El president

Per part del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Bé, estem d'acord, evidentment, en que comparegui. No creiem, doncs, que aquest simbolisme o aquest intent d'escenificar aquesta confrontació amb el Govern ajudi o contribueixi a millorar la situació del sector. El que necessitem, doncs, és que hi hagin consensos i que, evidentment, és cerquin solucions a un tema que pot tenir una afectació econòmica molt greu i important al nostre país. Per tant, en aquest sentit no participaríem d'aquest espectacle. Volem que comparegui, i ell ja anunciat aquesta compareixença. Per tant, esperem que ho faci en el menor temps possible i ens aclareixi tot l'assumpte.

Gràcies.

El president

I, finalment, per part del grup de la majoria, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Elena Díaz Torrevejano.

Elena Díaz Torrevejano

Moltes gràcies, president. Sobre aquesta qüestió, tres apreciacions. El molt honorable president està liderant i coordinant des del primer minut aquesta crisi. Tots i totes ho hem pogut veure en l'agenda que ha mantingut aquesta setmana i com l'ha modificat per poder atendre aquesta crisi, en la qual també hi han participat el conseller d'Agricultura, el conseller de la Presidència i la consellera d'Interior. El Govern, en el seu conjunt, està actiu i operatiu per atendre l'objectiu més urgent ara mateix, que és aconseguir aturar aquest brot.

La segona apreciació. Aquest és un govern que dona la cara i que dona les explicacions oportunes en aquest Parlament. Ahir mateix, el conseller Ordeig es va reunir amb els portaveus d'Agricultura d'aquest Parlament. Com ja s'ha anunciat, el dimecres vinent la consellera d'Interior i el conseller d'Agricultura compareixeran en aquesta cambra en una comissió conjunta de les dues comissions per explicar la situació en aquests moments. I, com també ja s'ha anunciat, el molt honorable

president ha registrat, per iniciativa pròpia, la seva compareixença en aquest Parlament el més urgent possible.

I ja la tercera apreciació, i en conclusió, doncs no entenem el sentit d'aquesta votació i d'aquesta posada en escena que avui ens planteja el Grup de Junts. Som tots plenament conscients, i suposo que el Grup Parlamentari de Junts també ho és, que el que avui estem votant és l'aprovació d'una sol·licitud de compareixença del president de la Generalitat, i, tal com ja s'ha dit anteriorment, d'aprovar-se aquesta sol·licitud de compareixença, el president té trenta dies per comparèixer, quan ell ja ha anunciat que ho farà el proper Ple d'aquest Parlament, amb la qual cosa, votem el que votem, el president vindrà per voluntat pròpia abans dels trenta dies de la proposta del Grup Parlamentari de Junts.

El president

Molt bé. Ha quedat clar que no podem plantejar la modificació de l'ordre del dia per assentiment, per tant, crido a votació.

Ara sí que poden parlar, eh?, si volen, durant aquest...

(Pausa llarga.)

Iniciarem la votació. Els vots favorables són favorables a modificar l'ordre del dia per tal d'incorporar el debat i votació de la compareixença del president i els vots contraris són en sentit oposat.

Comença la votació.

La petició de modificació de l'ordre del dia ha estat rebutjada per 67 vots en contra, 63 vots a favor i 2 abstencions.

Proposició de llei de modificació del Decret legislatiu 1/1997, de 31 d'octubre, pel qual s'aprova la refosa en un text únic dels preceptes de determinats textos legals vigents a Catalunya en matèria de funció pública

202-00045/15

El tercer punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la proposta de tramitació, directament i en lectura única, de la proposició de llei de modificació del Decret

legislatiu 1/1997, de 31 d'octubre, pel qual s'aprova la refosa en un text únic dels preceptes de determinats textos legals vigents a Catalunya en matèria de funció pública. D'acord amb l'article 138.2 del Reglament, el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar va sol·licitar la tramitació en lectura única davant el Ple d'aquesta iniciativa parlamentària. La Mesa, d'acord amb la Junta de Portaveus, va acordar d'elevat al Ple la proposta de tramitació en lectura única sol·licitada. Com bé saben, aquest primer debat segueix les normes establertes per als debats de totalitat.

En primer lloc, intervindrà al grup parlamentari proposant per un temps de set minuts, tal com es va acordar a la darrera Junta de Portaveus. Per tant, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada senyora Judit Alcalá González.

Judit Alcalá González

Gràcies, president. Bona tarda, consellers, conselleres, diputats, diputades. Començo saludant els representants sindicals de presons que ens acompanyen avui a l'hemicicle i també totes les persones que ens estan veient pel canal parlamentari.

Avui presentem una iniciativa per enfortir el sistema penitenciari de Catalunya i dotar-los també d'instruments jurídics necessaris per garantir seguretat, convivència i un funcionament correcte del servei públic. Una iniciativa amb un propòsit clar i ferm, que és reconèixer la condició d'agent de l'autoritat al personal funcionari i directiu dels centres penitenciaris que exerceix funció de règim interior, una condició que és necessària i també rigorosa. I ho és perquè respon a una realitat d'un col·lectiu que assumeix diàriament riscos, tensions i agressions que comprometen la seva integritat i comprometen també el bon funcionament del sistema penitenciari.

Aquesta és una llei feta per protegir, per ordenar i també per garantir. I el nostre deure és donar als professionals d'aquest àmbit les eines jurídiques adequades per exercir la seva funció amb seguretat, amb autoritat també i amb responsabilitat.

L'exposició de motius és clara: és reconèixer la condició d'agent de l'autoritat. Reforça l'aplicació de la protecció prevista a l'article 550 del Codi penal, que tipifica els delictes d'atemptat contra l'autoritat, els seus agents i també els funcionaris públics. I això no és simbòlic; això vol dir que qualsevol agressió, intimidació greu o resistència greu contra un funcionari penitenciari en exercici de les seves funcions

és considerada penalment pel que realment és: és un atac al funcionament, doncs, del servei públic.

I per què és necessari?, es deuen preguntar. Perquè quan un funcionari o funcionària és agredit, el que està en risc no és només la seva persona; el que està en risc és l'ordre i l'estabilitat del centre, la seguretat de totes les persones internes, la continuïtat del servei públic també i la garantia d'una institució essencial per a la preservació de l'estat de dret.

La llei també consolida i reforça la presumpció de veracitat d'informes i denúncies d'aquest personal, tal com correspon als agents de l'autoritat. Això no és en cap cas una carta blanca; això és una presumpció *iuris tantum* revisable via administrativa i judicial i imprescindible per garantir procediments àgils, rigorosos també i amb seguretat jurídica, que no atorga en cap moment cap privilegi indegut.

Quan parlem de la seguretat a l'interior dels centres, parlem d'ordre, parlem de disciplina, parlem de convivència també, parlem de decisions que sovint s'han de prendre en escenaris de tensió i d'urgència. I deixeu-m'ho dir amb claredat: aquesta llei no només protegeix els professionals, sinó que també protegeix les persones internes. Un centre penitenciari on el personal compta amb un marc jurídic clar i sòlid és un centre on hi ha menys conflictes, on hi ha menys escalades de tensió, on les situacions complexes també es poden gestionar amb criteris jurídics definits i on la convivència és molt més estable, més segura i més previsible.

La convivència no és en absolut un detall, és una condició necessària perquè els interns accedeixin amb garanties reals als programes educatius, formatius i de reinserció; perquè el centre funcioni amb criteris professionals estables, sobretot, i no merament reactius, i perquè el sistema penitenciari també sigui un veritable instrument d'integració social i no només de custòdia. Per tant, sí, aquesta llei dignifica el dia a dia de les persones internes, les protegeix d'entorns desordenats, també imprevisibles, i contribueix a consolidar un sistema penitenciari més digne, molt més segur també i més humà.

L'article únic també incorpora el principi d'indemnitat, reconegut per la Constitució i la doctrina del Tribunal Suprem, és a dir, el deure de la Generalitat de rescabalar els danys materials i les lesions que pateixi el personal penitenciari en l'exercici de les

seves funcions, sempre que no hi hagi dol en les seves funcions o negligències per part seva, i limita també la indemnització als danys no coberts per altres sistemes. És una mesura de justícia laboral i responsabilitat també institucional.

Cal dir també que aquesta llei equipara el personal penitenciari amb els cossos com els Mossos d'Esquadra, no per corporativisme, ni molt menys, sinó perquè assumeixen riscos objectivament comparables als dels agents de policies en altres àmbits. Això és coherència, això és proporcionalitat i això també és equitat.

El text també obliga la Generalitat a garantir formació inicial i contínua, perquè l'autoritat no és només un títol; és una responsabilitat que requereix professionalitat, actualització constant, capacitació tècnica i també eines modernes de gestió de conflictes. Autoritat sense formació és molt perillosa; formació sense autoritat pot ser insuficient, i aquesta llei les combina també i les equilibra.

La llei és breu, però precisa. És compatible amb el dret estatal i també autonòmic, no crea duplicitats i s'ajusta dintre del marc legal vigent. És, en definitiva, una norma que posa ordre jurídic allà on calia, estabilitat i coherència. I, diputats, diputades, no és un espai invisible, no és un espai secundari i no és un espai marginal; el sistema penitenciari és una pedra angular de l'estat de dret i és un espai que es mostra ferm amb els seus principis, amb les persones i també és just i valent amb les decisions.

Aprovar aquesta llei és dir als professionals penitenciaris que se'ls reconeix i que se'ls protegeix. És dir també a les persones internes..., els diem: esteu en un sistema que aposta per la convivència, per la seguretat i per la reinserció. I és dir al país: Catalunya ofereix i reforça un servei públic essencial, amb serietat, amb rigor i amb responsabilitat.

Per això, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, demano un vot favorable, clar, ferm i valent per la seguretat, per la professionalitat, per la convivència i per la dignitat institucional. Fem avançar aquesta llei, fem avançar la convivència, fem avançar el sistema penitenciari i fem avançar Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

A continuació els diversos grups parlamentaris, els no proponentes, poden fixar la seva posició. I, per fer-ho, en primera instància, en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Jeannine Abella i Chica.

Jeannine Abella i Chica

Gràcies, president. Consellers, diputats, diputades. Molt bona tarda. Donar la benvinguda també al públic que avui ens acompanya, perquè és un dia molt important per al col·lectiu de presons i per als qui fa temps que treballem per assolir aquesta fita. Avui iniciem el debat parlamentari per tal de que es pugui reconèixer la condició d'agents de l'autoritat als funcionaris de presó. Fa temps que defensem i hem posat damunt de la taula diverses iniciatives, tant aquí –al Parlament de Catalunya– com al Congrés de Diputats, per tal de que els funcionaris de presó puguin tenir la condició d'agents de l'autoritat i també puguin tenir dret a la jubilació anticipada.

El que avui no ens podem deixar de dir és que, si bé la llei és a proposta del Grup Parlamentari del PSC, si Junts no hagués actuat amb responsabilitat, avui no estaríem fent aquest debat. I m'explico. A diferència del que acaba de passar ara fa uns minuts, on Esquerra Republicana i els Comuns han salvat el president Illa, cal recordar que el Govern del PSC governa en minoria en aquesta cambra i que, per poder tirar endavant iniciatives, cal que busqui el consens per arribar a la majoria. En aquest cas concret que avui ens ocupa, el PSC ja tenia clar que no podia comptar amb els vots del tripartit, ja que Esquerra Republicana i els Comuns s'han oposat frontalment a que els funcionaris tinguin dret a accedir a aquesta condició.

El Partit Socialista va demanar en Junta de Portaveus que la proposició de llei es debatés i es tramités per lectura única –és a dir, que es pugui fer per un tràmit urgent– i ho va portar a votació sense parlar-ne amb ningú. I què es van trobar a la Junta de Portaveus? Doncs que tots els partits de l'oposició, excepte Junts per Catalunya, hi van votar en contra. I, si nosaltres hi vam votar a favor, és perquè estem plenament convençuts que cal que, d'una vegada per totes, els funcionaris de presons tinguin aquest dret.

Avui també aprofitem per fer un agraïment públic a la tasca que fan, sovint poc reconeguda per determinats sectors de la societat i desdibuixada per alguns grups

polítics. Només cal passejar-se per una presó catalana per copsar i entendre la necessària, difícil i important tasca que duen a terme i amb el risc que ho fan, ja que hi ha molts factors que han portat que el nivell de violència a les presons hagi pujat fins a xifres alarmants. Les presons han de ser segures i han de vetllar pels drets dels que hi conviuen. Funcionaris, personal de tractament, treballadors penitenciaris i també interns. Junts per Catalunya som l'únic partit que defensem sense embuts que volem seguretat per tothom i garantia de drets per tothom. Massa sovint veiem debats on, per una banda, es considera els funcionaris de presons com torturadors i limitadors de drets i, per l'altra banda, des de l'extrema dreta consideren que les presons haurien de ser uns llocs de càstigs i de correcció, oblidant l'objectiu final del compliment de la pena, que no és un altre que la reinserció.

I, quan parlem de política penitenciària, s'ha de ser rigorós. No ens podem posar de perfil i quedar-nos només amb una part de la realitat. Nosaltres volem la fotografia sencera, que no és una altra que la que tothom tingui els mateixos drets. I per això avui estem aquí, precisament perquè tenim la profunda convicció que reconèixer la condició d'agent de l'autoritat als treballadors penitenciaris és una cosa bona pel sistema penitenciari. I per això avui diem sí a la presumpció de veracitat dels informes i atestats dels funcionaris i a un increment de la seva protecció penal en casos d'intimidació i agressions, però també sí a ser inflexibles amb aquells que no actuen correctament i s'extralimiten. Cal perseguir les males conductes d'alguns que fan mal a tot un col·lectiu de funcionaris que no es mereixen aquesta imatge. I això també ho porta implícit la condició d'agent de l'autoritat.

És a dir, el reconeixement que avui iniciem implica posar fi a un greuge històric que porten arrossegant des de fa anys, però també redunda en una major protecció dels drets dels interns i un major retiment de comptes per part de tothom. Condició d'agent de l'autoritat vol dir seguretat i garanties per tothom. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Ara bé –i acabo, president–, la voluntat d'aquest grup parlamentari és no quedar-se només aquí i ampliar aquesta condició a altres treballadors penitenciaris, i és per això que avui anunciem que presentarem una esmena per ampliar aquesta condició.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Per fixar la posició del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Ana Balsera i Marín.

Ana Balsera i Marín

Gràcies, president. Si em permeten començar, acabem de conèixer la notícia que el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya s'acaba de pronunciar i aplica la llei d'amnistia a l'Adri i la resta d'encausats. Per tant, des d'aquí, les meves primeres paraules per a l'Adri de Badalona i per a tota la resta. *(Aplaudiments.)* Si em permeten, una abraçada per a la seva família, per a la seva mare i el seu pare, per a l'Eva i l'Antonio, per a tota la resta. Per fi s'ha fet justícia i avui l'amnistia és una realitat.

I entrant en el debat que ens ocupa, avui debatem la idoneïtat de la tramitació d'aquesta lectura única de la proposició de llei del PSC que pretén atorgar la condició d'agents de l'autoritat al personal funcionari i directiu dels centres penitenciaris. Per tant, comencem amb una salutació als sindicats que avui ens acompanyen. Ja els ho avancem, i ja he parlat amb ells també, nosaltres hi votarem en contra. I és que no estem d'acord ni amb la forma de tramitació d'aquesta proposició de llei ni tampoc amb el fons. De fet, nosaltres no creiem que aquesta condició repercuteixi en el benestar a les presons, i no podem confondre aquest reconeixement amb altres àmbits, que són els que nosaltres treballem.

De fet, a l'exposició de motius ja és clara l'ànima i la voluntat d'aquesta llei –només cal una lectura–, que no és la vessant de millorar la comunitat penitenciària en el seu conjunt, ni de bon tros, sinó que és, i textualment citaré «amb el reconeixement de la condició d'agents de l'autoritat al personal, es pretén donar seguretat i protecció jurídica a les tasques que desenvolupa aquest col·lectiu», que aprofitem per reconèixer, ja que són tasques molt invisibilitzades, també «garantir l'actuació dels agents públics com a garants de l'ordre i la convivència comporta una especial protecció en l'àmbit penal» –article 550 del Codi penal, amb una pena agreujada–, «l'eficàcia probatòria especial en les seves denúncies», garantir «el principi d'indemnitat en tota la seva dimensió» i comparar-los amb Mossos d'Esquadra.

Per tant, el que s'amaga és una lògica de la prevenció contra el càstig, la convivència contra el control. I nosaltres el que creiem que hem de focalitzar són altres mesures que millorin el sistema penitenciari. De fet, la proposta d'Esquerra Republicana –i que tornem a defensar avui des d'aquest faristol– és que hem de continuar treballant i hem de fer realitat el que ja portava la proposta d'Esquerra, que és la jubilació anticipada dels funcionaris de presons i també l'augment de la plantilla. Nosaltres ho vam treballar quan governàvem, des del Departament de Justícia. També ho hem fet des d'aquest Parlament, també els nostres companys del Congrés. De fet, als acords d'investidura així constaven, tant la jubilació anticipada com l'ampliació de les plantilles.

Per tant, ens agradaria saber què està fent el departament de la Generalitat, el Departament de Justícia, en aquest sentit, en coordinació amb el ministeri i el Gobierno de España, per avançar en aquesta línia, que és per la que realment nosaltres apostem i la que seria necessària per millorar el sistema penitenciari. De fet, ens sobta que ara pretenguin fer veure que és una millora quan nosaltres, Esquerra Republicana, Comuns i la CUP, vam registrar una proposta per fer la creació d'un grup de treball per a la millora de l'execució penal i vostès hi van votar en contra. Una proposta que tenia com a objectiu un grup de treball on hi participés tota la comunitat penitenciària. Per tant, vostès continuaran votant en contra per la millora del sistema penitenciari en el seu conjunt?

I ja li vam traslladar la setmana passada en comissió, en la seva compareixença, del conseller i la secretària general de Mesures Penals, el que cal donar també és compliment a l'informe del Comitè Europeu per a la Prevenció de la Tortura, que assenyalava deficiències greus i profundes de les presons catalanes. De fet, en el tema de contencions mecàniques, hi havia una crítica per l'ús desmesurat d'aquestes contencions a les presons catalanes; també de l'ús de les mateixes i de la durada. I nosaltres, la resposta que vam obtenir per part de la secretària general era que, amb la condició d'agents de l'autoritat, aquestes contencions mecàniques es reduïrien. Nosaltres tornem a plantejar: per què? Nosaltres no trobem la relació entre la condició d'agents de l'autoritat amb la reducció de les contencions mecàniques. I nosaltres el que reivindicuem és que siguin contencions zero, com fan altres països, com podria ser el cas de França.

Tornem a reivindicar que el nostre model d'execució penal és el català, el de rehabilitació, reinserció, medi obert i perspectiva de gènere. I, per als que vinguin després i que vulguin dir que nosaltres considerem que són un pati d'escola o que feminitzem les presons, aquest és el model no només a Catalunya, sinó que, si és possible contencions mecàniques zero a altres països de la Unió Europea, també ho pot ser a casa nostra. Per tant, nosaltres votarem en contra.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Alberto Villagrasa Gil.

Alberto Villagrasa Gil

Gracias, presidente. Primero, dar la bienvenida a los representantes de los trabajadores y funcionarios de prisiones, a los cuales, en nombre del Grupo Popular, les agradecemos el trabajo que hacen diariamente.

Señor *conseller*, está bien, ¿no? Lo veo bien. Lo veo bien, porque ustedes han presentado esta iniciativa con una soberbia absoluta –con una soberbia absoluta–. Usted se comprometió aquí, en sede parlamentaria, a que un representante del grupo mayoritario se pusiera en contacto con los grupos para hablar de esta propuesta. Pues o no le han hecho caso o nos engañó. Si no le han hecho caso, es que le ignoran. Y, si nos engañó, es que es usted un mentiroso.

Sabe perfectamente que para nosotros la condición de agentes de la autoridad de los trabajadores de prisiones es una prioridad, y lo hemos expresado aquí y en el Congreso de Diputados. Lo hemos expresado aquí y en el Congreso de Diputados. Y ustedes saben que la iban a plantear sin hablar con nadie, porque la derecha hoy les va a salvar la cara. Hoy la derecha les va a salvar la cara, porque no pueden contar con sus socios de gobierno.

Y votaremos a favor, no por ustedes, por su comportamiento, sino por responsabilidad y compromiso con los trabajadores y funcionarios de prisiones. Deles las gracias a ellos de que votemos a favor, porque además se hace una propuesta que es incompleta y que se queda corta. Y le pondré un ejemplo,

recordando la memoria de Núria López, a la cual recordamos y enviamos un saludo a su familia. Hoy, Núria López, asesinada por un preso en la cocina de un centro penitenciario, no tendría la condición de agente de la autoridad. Y eso es una incongruencia, porque todos los trabajadores en un centro penitenciario al final tienen relación y contacto con presos. Todos los funcionarios y trabajadores externos, desde los monitores de taller, los que están en cocina, los responsables de limpieza... Todos. Por lo tanto, ya le avanzo que presentaremos una alegación en la cual vamos a solicitar que la condición de agente de la autoridad la tengan todos los funcionarios de prisiones y todo el personal laboral que actúa en los centros penitenciarios de Cataluña.

Porque además ustedes dan un mensaje un pelín contradictorio, porque quieren dar este mensaje de que van a ser agentes de la autoridad, van a tener el principio de veracidad y, sin embargo, a la hora de la verdad ustedes los contradicen, ustedes les quitan la razón. En un motín en la prisión de Ponent, donde la junta de tratamiento condena a esas personas a una regresión a primer grado, desde la dirección general, los desautorizan –los desautorizan–. Por lo tanto, este principio de veracidad no sé dónde va a quedar.

Y ya sé que ustedes no pueden contar con los partidos que están a la izquierda de ustedes, porque ellos querrían, pues, a lo mejor, que las prisiones fuesen una especie de *relais châteaux* o de hotel de cinco estrellas. Ahora ya tenemos la depilación láser..., que, por cierto, yo le he mirado presupuesto, señor *conseller*, que, si usted va a depilarse, una integral cuesta noventa euros en la calle; los presos lo tendrán gratis.

Pero, aparte de eso, para esos partidos que no entienden que a los funcionarios de prisiones se les puede considerar agentes de autoridad, yo les doy tres motivos. Uno, la memoria de Núria López. Dos, las quinientas cincuenta agresiones consumadas que sufrieron los funcionarios de prisiones en el año 2024. Y tres, lo que se encuentran en prisiones. Esto, por ejemplo (*l'orador mostra a la cambra una fotografia de dues navalles*), se incautó en octubre en Brians. Por ejemplo. Esto se incautó en Brians 2 este mes de noviembre (*l'orador mostra una fotografia de diversos estris punxants*), donde dos grupos se iban a enfrentar y fueron

precisamente los funcionarios de prisiones que evitaron una matanza y se incautó todo esto. Todo esto. O tres, por ejemplo, que se incautó hace poco en la prisión de Trinitat, un rifle de Airsoft, que puede disparar balas de goma (*l'orador en mostra una fotografia*). Esto se incautó. Esto.

Yo creo que hay motivos suficientes para que se les pueda considerar agentes de autoridad. Y ya le anuncio, señor *conseller*, que presentaremos alegaciones para que todas las personas –funcionarios y laborales– que trabajan en las prisiones de Cataluña sean considerados agentes de autoridad.

Y recuerden, hoy la derecha les ha salvado la cara.

El president

En nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Sergio Macián de Greef.

Sergio Macián de Greef

Gracias, presidente. Un saludo muy cordial a los representantes sindicales CSIF, de la asociación Marea Blava y demás sindicatos presentes en la sala. Miren, ha tenido que morir una trabajadora penitenciaria, Núria López, para que..., a manos de un interno, para que, al final, el Govern de la Generalitat se haya dignado a atender al menos *una* de las reivindicaciones históricas del colectivo de funcionarios de prisiones, que es el reconocimiento de su condición de agentes de la autoridad. Una trabajadora asesinada, 555 agredidos, veinticinco agresiones sexuales graves en las prisiones catalanas solo en un año. Este es el balance de las cárceles catalanas en 2024.

Y frente a esta realidad, el mismo PSC que bloquea la comisión de investigación por el asesinato de Núria presenta hoy esta iniciativa. Iniciativa que, como se ha dicho, no habría sido de aplicación a Núria López, porque el PSC limita su aplicación al personal funcionario directivo de régimen interior, es decir, al área de vigilancia, dejando fuera al personal de tratamiento, psicólogos, juristas y educadores, o al personal laboral en el ejercicio de sus funciones. Porque, miren, al igual que los vigilantes de seguridad privada, cuando actúan junto con los Mossos d'Esquadra o siguiendo sus instrucciones, tiene reconocida la condición de agentes de la

autoridad, debería también tenerla el personal laboral cuando actúa junto con los funcionarios de prisiones. *(Alguns aplaudiments.)*

Y este reconocimiento es bienvenido; es bienvenido aunque llega tarde, llega mal y resulta incompleto. Llega tarde tras años de ninguneo a los funcionarios de prisiones por parte de la izquierda y sobre todo del PSC. Llega mal porque este reconocimiento debería hacerse para todos los funcionarios de instituciones penitenciarias del Estado mediante la modificación en el Congreso de los Diputados del artículo 80 de la ley orgánica general penitenciaria.

Pero los socialistas, que hoy presentan aquí esta proposición de ley, son los mismos que bloquean en el Congreso iniciativas legislativas en este sentido, como la de VOX registrada por ejemplo el 20 de marzo de 2024, o también otras que ha presentado, por ejemplo, el PP. Resulta absurdo que funcionarios de prisiones de Mas Enric o de Brians tengan reconocida la condición de agentes de la autoridad y, en cambio, un funcionario de Zuera, en Zaragoza, o de Soto del Real, donde están cumpliendo prisión provisional los señores Ábalos y Koldo, compañeros del partido del señor Illa, ¿verdad?, no la tengan reconocida.

Desde luego en lo que de VOX dependa corregiremos esta disfunción lo antes posible, para que todos los funcionarios de instituciones penitenciarias del Estado en España, tengan reconocida la condición de agentes de la autoridad en condiciones de igualdad, sin hacer distinciones ni crear privilegios entre funcionarios catalanes y el resto de los funcionarios de España.

Y decíamos también que es incompleta en dos aspectos. Por un lado, porque el reconocimiento debería ampliarse también al personal de tratamiento y al personal laboral dependiente, como ya hemos explicado. Pero, además, cuando hablamos de la necesidad de crear un estatuto reforzado para la protección del personal penitenciario, nos estamos refiriéndose a cuatro cuestiones.

El reconocimiento propiamente de su condición de agentes de la autoridad que, como saben, les reviste de una especial protección penal y que, sin duda, tiene un efecto disuasorio frente a las agresiones que padecen habitualmente y cada día los funcionarios de prisiones. El principio de indemnidad, es decir, que la Generalitat pague por los daños y perjuicios que sufren los funcionarios de prisiones. La

necesidad de ofrecer una formación inicial antes de su carrera profesional y también durante ella, sobre todo en materia de autodefensa. Y un cuarto aspecto que no se ha reconocido expresamente en el texto legal; se anuncia vagamente en la exposición de motivos, pero no se recoge expresamente en el texto legal, que es la presunción de veracidad de sus informes y de sus denuncias.

Miren, es cierto que esa presunción está implícita en la propia condición de agente de la autoridad, como recoge con carácter general el artículo 77.5 de la Ley 39/2015, de procedimiento administrativo. Es cierto. Pero no es menos cierto que después la recogen de forma expresa todas las legislaciones específicas y sectoriales que afectan a los funcionarios, a los demás funcionarios que tienen reconocida la condición de agentes de la autoridad. Y les voy a poner dos ejemplos. Por ejemplo, el artículo 52 de la Ley orgánica 4/2015, de protección de la seguridad ciudadana, respecto de las fuerzas y cuerpos de seguridad del Estado. Lo reconoce expresamente. Artículo 88 del Real decreto legislativo 6/2015, que aprueba la ley sobre tráfico, circulación de vehículos a motor y seguridad vial, recoge expresamente la condición de agentes de la autoridad y la presunción de veracidad respecto de los agentes de tráfico.

Por lo tanto, no entendemos por qué se ha omitido este reconocimiento expreso para los funcionarios de prisiones. ¿Por qué el PSC ha querido evitar reconocer explícitamente la presunción de veracidad de las actas de los informes de los funcionarios de prisiones? Por ello también haremos aquí una enmienda en este sentido.

Esperamos que el grupo proponente deje de una vez por todas su sectarismo, puesto que esta vez le vamos a votar a favor solo la bancada de la derecha y vote a favor de estas enmiendas, que desde luego irán siempre en beneficio de los funcionarios penitenciarios.

Y, miren, señores del PSC, les exijo también desde aquí que desbloqueen de una vez por todas la comisión de investigación por el asesinato de Núria, para corregir errores, para depurar responsabilidades y para honrar su memoria.

Muchas gracias.

El president

En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor Andrés Garcia Berrio.

Andrés Garcia Berrio

Gràcies, president. En primer lloc... Bé, conseller, diputats, diputades, secretària de Mesures Penals, director general de Serveis Penitenciaris, sindicats de funcionaris de presons, de treballadors penitenciaris i treballadores penitenciàries. En primer lloc, volíem manifestar que, efectivament, és absolutament imprescindible treballar per millorar el nostre sistema penitenciari i en aquesta millora és imprescindible garantir una millor seguretat i condicions laborals als treballadors penitenciaris i també, evidentment, garantir de manera millor els drets de les persones privades de llibertat. I, efectivament, és absolutament compatible fer complir la llei i millorar de manera integral aquest sistema penitenciari.

I és en aquest sentit que no entenem per què la possibilitat de generar un grup de treball per poder abordar diferents elements, també la seguretat en l'àmbit penitenciari, no es permet. No s'ha permès en aquest Parlament per part del grup parlamentari Socialista i per part del Grup Parlamentari de Junts. I és que en aquesta qüestió hi ha un enteniment que anem veient a la Comissió de Justícia i Qualitat Democràtica i que es plasma avui en aquest acord que vostès tenen a l'hora de fer i aprovar aquesta tramitació per lectura única, per un costat, i per un altre costat, en lo que serà la tramitació de la llei. I ja els hi diem al Partit Socialista de Catalunya i al Conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, que no estan anant pel bon camí i que després, en segons quines qüestions, no sé si podran comptar amb el nostre grup parlamentari. Sobretot perquè veten les nostres propostes i avancen en el camí oposat al que nosaltres defensem. Llavors això ha de poder i tindrà conseqüències.

Un cop manifestat això, voldria plantejar una sèrie de qüestions. Efectivament, es pot garantir la seguretat dels treballadors a les presons, com ja s'està fent, com ja s'està treballant, perquè efectivament s'estan produint moltes agressions, però hi ha molts mecanismes i molts mitjans per poder-les reduir. I en aquest sentit donem plena confiança a la feina que s'està fent per tractar de revertir-ho i no cal aquesta reforma normativa en aquest sentit.

Què és el que cal? Millorar les condicions, garantir més i millor formació. Per cert, l'acord que es va fer a través d'una moció amb el nostre grup parlamentari és el que ha permès, per fi, millorar la formació inicial i continuada dels treballadors penitenciaris. I això s'ha fet en aquest context i d'aquesta manera: abans era una setmana –quan tant li preocupen al Grup Parlamentari de Junts els funcionaris de presons–, quan tenien la responsabilitat; després, efectivament, es va ampliar a tres setmanes inicials i ara ja estem en tres mesos amb un seguiment d'un any. I pensem que això és un avenç. Així que anem en compte quan se'ns planteja que no mirem pels treballadors i pel conjunt del sistema penitenciari.

Ara bé..., i això no vol dir, efectivament, que calguin millores, com van ser les unitats d'intervenció compensatòria, que han de poder reduir situacions crítiques i assentades dins del sistema penitenciari. I plantegem que calen equips interdisciplinaris per generar i poder donar suport en situacions de desescalada, amb més psicòlegs i més psiquiatres. I també cal millorar els mitjans tecnològics.

I, mirin, vostès..., avui s'ha parlat de rigor i jo la veritat que..., en l'exposició de motius de la seva llei –proposició de llei– no hi ha rigor, perquè parlen que és necessària la condició d'agents de l'autoritat per aplicar el delictes d'atemptat a l'autoritat de l'article 550. I això no és cert, perquè hi ha moltíssimes sentències que, efectivament –i tal com està redactat, i més després del 2015–, ho recullen de manera clara. Què volen?, pujar les penes de l'atemptat a l'autoritat i aplicar un agreujant i així vostès se sumen a la lògica a la dreta per tal de resoldre els problemes? O estem parlant de la resistència a agents de l'autoritat? Hi ha una condemna recent de l'audiència provincial en la que reconeix la condemna per una resistència i desobediència greu a un funcionari de presons com un delictes de resistència a l'autoritat.

De què parlen? De la presumpció de veracitat? Hi han múltiples sentències dels diferents tribunals, Tribunal Suprem, Tribunal Constitucional. Important la Sentència 161/2016, en la que es planteja de manera clara que efectivament són una prova molt important i de càrrec els expedients fets pels funcionaris de presons. I, de fet, se'ls hi dona la mateixa garantia que la que han de tenir i que tenen les denúncies que fan els cossos policials.

En aquest sentit, considerem que el camí que vostès fan avui, el que fa és anar en contra de l'esperit de la Llei orgànica general penitenciària que es va fer per..., i promoure per García Valdés. Considerem que seria important rellegir aquells diaris de sessions, en els que es va decidir que el caràcter que havien de tenir els funcionaris de presons...

El president

Ha d'anar acabant, diputat.

Andrés García Berrio

...—sí, acabo, disculpi— seria no policial. I el que estem plantejant avui és anar en una direcció contrària. Estem segurs de que el que vostès estan proposant avui no millorarà la situació, sinó que seran altres mesures.

Gràcies.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Xavier Pellicer i Pareja.

Xavier Pellicer i Pareja

Bé; gràcies, president. Bona tarda a totes i a tots. Primer de tot, i com ja ha dit la diputada d'Esquerra Republicana, no podem començar d'una altra manera que celebrant aquesta amnistia. Pensem que es tracta d'uns fets del 2017, després de vuit anys de periple judicial, després de vuit anys d'anar sofrint i patint el que podia ser un empresonament imminent, celebrem que l'Adri, el Cesk, el Guim i, per tant, la gent del Holi, hagin estat amnistiats i, per tant, no s'enfrontin a penes de presó. I volem agrair la tasca feta al grup de suport de l'Adri, a la Traca i a Alerta Solidària. Ens sembla que han fet una tasca increïble i que gràcies a aquesta mobilització i aquesta constància avui han estat amnistiats. *(Aplaudiments.)*

Dit això, vostè ens deia que això és un vot valent. No és un vot valent, no és un vot valent precisament. De fet, començaré per on acabava el diputat dels Comuns. Precisament la Llei orgànica general penitenciària de l'any 1979 i el seu redactor ponent parlava de la importància de trencar amb els tics franquistes i de la

importància de tractar les presons i el funcionariat de presons com a personal civil, allunyant-lo d'un model policial i allunyant-lo d'un model militaritzat. Vostès estan anant al contrari de tot això, i si no, mirin quins són els seus aliats i mirin quines portes estan obrint i mirin el que estan demanant i les esmenes que estan fent: de debò pensen que estan fent un favor a les presons?, de debò pensen que estan fent un favor als funcionaris de les presons?, de debò pensen que estan fent un favor a un model de reinserció, que té moltes mancances però que, en tot cas, és el precepte de fons i és l'element de fons? Nosaltresensem que no; de fet, pensem que aquesta mesura només empitjorarà el clima social a les presons i que dificultarà encara més que es pugui posar al centre la reinserció.

Precisament, el que nosaltresensem que reduiria la conflictivitat a les presons, el que nosaltresensem que milloraria la tasca dels funcionaris i funcionàries, el que nosaltresensem que milloraria la situació de les persones empresonades, són totes aquelles mesures, són tots aquells estudis que vostès no han volgut tirar endavant durant aquesta legislatura, són totes aquelles propostes que vostès no han volgut treballar durant aquesta legislatura i per això s'han negat a obrir un grup de debat, a obrir un grup de treball, a obrir un grup d'anàlisi sobre què està passant a les presons i quines són les mesures que s'hi han de prendre, amb tots els agents implicats, amb tots i cada un. Per què s'hi han negat?, això és un vot valent?, això és una proposta valenta o això és anar a roda per acontentar a certs sectors?

A nosaltresensem sembla que aquesta no és la funció que ha de fer el Govern, que aquesta no és la funció que ha de fer el grup que dona suport al Govern. A nosaltresensem sembla que el que toca és apostar per mesures de major assistència, de major atenció sanitària abordant els principals problemes que tenim a les presons, que són problemes de desigualtats, que són problemes d'addiccions i que són problemes de malalties mentals. Com abordarem aquestes qüestions? A vostès els sembla que una persona amb problemes d'addicció o amb problemes de salut mental distingirà l'autoritat d'un funcionari, o no?, distingirà una llei que aprovem aquí donant una autoritat de funcionari, o no? A nosaltresensem sembla que no... També abordant-ho des del rigor –com també deia el diputat dels Comuns–: l'atemptat a l'autoritat ja està reconegut jurisprudencialment a qualsevol funcionari que actuï en les seves funcions i com a funcionari. Per tant, en això tampoc es donarà major cobertura.

I un darrer element. Aquí hi ha grans patriotes espanyolistes, etcètera, que en cap cas en aquest element concret –i vostès també–, s'han qüestionat la competencialitat d'aquesta mesura. Nosaltres ens ho apuntem, perquè esperem que en totes aquelles mesures que siguin per avançar en drets, que en totes aquelles mesures que siguin per avançar en millores socials, tampoc ho tinguin en compte i també hi vulguin avançar.

Per tant, votarem que no a aquesta mesura.

Moltes gràcies.

El president

Finalment, en nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Com ja deuen suposar, votarem a favor d'una de les reivindicacions històriques dels funcionaris de presons que hem fet nostra en aquest faristol cada cop que n'hem tingut oportunitat. Celebrem que després d'anys de lluita, el gremi hagi aconseguit avançar en les seves demandes i corregir, en part, les greus deficiències i mancances que presenta l'àmbit penitenciari al nostre país.

Les xifres actuals de reclusos superen tot rècord anterior. Potser hi té alguna cosa a veure l'arribada massiva invasiva d'immigrants que, abusant de la generositat mòrbida dels governs espanyol i català, no només entren irregularment al país, sinó que hi delinqueixen. Més de la meitat dels interns són de nacionalitat estrangera, percentatge que s'incrementa notablement si hi sumem els presos estrangers a qui el Govern espanyol nacionalitza a canvi dels serveis delinqüencials prestats, una vergonya que aquesta proposició de llei no corregirà.

En canvi, sí que esmena l'error de no considerar agent de l'autoritat els funcionaris penitenciaris que l'any passat van patir més de 550 agressions, entre les quals quaranta-sis lesions greus; un reconeixement més simbòlic que efectiu. Ja em diran de què els serveix als Mossos, per exemple, ser agents de l'autoritat quan continuament pateixen agressions físiques sense conseqüències gràcies a un departament de l'Interior indulgent amb els agressors.

Esperem que aquesta mesura que avui aprovarem vagi acompanyada d'un canvi real en les polítiques departamentals i es comencin a iniciar les accions legals pertinents contra els implicats, perquè sense suport jurídic i recolzament institucional, sense que la Generalitat es personi com a acusació, no s'aconseguirà l'efecte dissuasiu ni correctiu desitjat.

Realment volem enviar un missatge de gratitud envers aquest col·lectiu que cada dia ha de fer front a la massificació dels centres i a l'atenció creixent que s'hi viu, moltes vegades sense disposar de les eines necessàries per garantir la pròpia seguretat física i sense una retribució que compensi els riscos assumits.

El descontrol que hi ha dins les presons s'evidencia amb dades. Vuit-cents cinquanta-nou telèfons mòbils requisats en un any. Els objectes prohibits circulen amb una impunitat escandalosa dins els centres penitenciaris del nostre país.

Individus que són empresonats per cometre tota mena de delictes i malvestats no només no són obligats a treballar per compensar i desagreguar la societat, sinó que gaudeixen de pensió completa en instal·lacions més que confortables, amb sala de cinema i piscina, i amb una carta de serveis extres, com les prostitutes (*remor de veus*) que es lloguen per satisfer els vis-a-vis de presos que no tenen parella, els consoladors que es proporcionen a les preses dins un *kit* higiènic bàsic o les depilacions làser que s'ofereixen a presos trans.

Ja és curiós, eh?, les esquerres dient-nos a les dones que no ens hem de depilar, que depilar-se és una mesura imposada pel patriarcat, i, en acabat, algú que es considera dona, malgrat néixer en un cos d'home, li faciliten una depiladora? Facin-s'ho mirar, eh? I re, ara que hem entrat a desembre, recordar que, gràcies a les retallades del 2009, es va deixar de donar un lot de Nadal del Corte Inglés a cada pres, perquè és que això ja era surrealista, eh? Els funcionaris sense lot de Nadal i els presos amb lot de Nadal.

Contra el seu «Visca la Pepa» permanent, el nostre seny i ordre. Molts ànims i molta força a aquest sector que literalment allibera la societat del mal contenint-lo. Enhorabona per aquest èxit col·lectiu, que esperem sigui el primer de molts.

El president

Acabat el debat, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, acabat el debat, doncs, procedirem a la votació de la proposta de tramitació en lectura única davant del Ple de la proposició de llei de modificació del Decret legislatiu 1/1997, de 31 d'octubre, pel qual s'aprova la refosa en un text únic dels preceptes de determinats textos legals vigents a Catalunya en matèria de funció pública.

S'entén que els vots afirmatius són favorables a la tramitació en lectura única i els vots negatius en contra.

Comença la votació.

El resultat de la votació ha estat el següent: 104 vots a favor, 29 vots en contra i cap abstenció.

Vist el resultat de la votació, aquesta proposició de llei es tramitarà en lectura única davant del Ple. Per a aquesta tramitació, la Mesa ha fixat un termini per a la presentació tant d'esmenes a la totalitat com de les esmenes a l'articulat, que finirà el divendres 5 de desembre a les dotze del migdia.

Proposició de llei de rebaixa de l'impost sobre la renda de les persones físiques

202-00009/15

El quart punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat presentades a la proposició de llei de rebaixa de l'impost sobre la renda de les persones físiques.

En primer lloc, i d'acord amb l'article 116.2 del Reglament, intervindrà el grup proponent. Tal com va acordar la darrera Junta de Portaveus, aquest tindrà un temps de set minuts. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, el diputat senyor Juan Fernández Benítez.

Juan Fernández Benítez

Gràcies, president. Bona tarda, consellera, diputats, diputades... Comparec avui en aquesta cambra per defensar una proposició de llei imprescindible, justa i urgent: la rebaixa de l'IRPF per a les rendes baixes i mitjanes a Catalunya. Aquesta llei que proposem suposa una reducció notable per a la càrrega fiscal de milions de catalans.

Catalunya no pot continuar vivint sota una pressió fiscal que s'ha convertit en una autèntica bota al coll dels treballadors; Catalunya no pot continuar sent la comunitat amb més pressió fiscal d'Espanya; Catalunya no pot seguir presentant-se com un territori on els ciutadans i els emprenedors viuen en un purgatori fiscal permanent, mentre la Generalitat continua engreixant la seva despesa política, els organismes duplicats i les subvencions ideològiques.

Senyores i senyors diputats, Catalunya viu avui sota un Govern sense nord, sense un full de ruta econòmic i sense pressupostos; un Govern en paràlisi que viu dels anuncis i de les fotos. Cada dia un anunci. Si un es fiés de la propaganda del Govern, Salvador Illa faria semblar Neró un simple aprenent en ambició constructora, però quan obrim els ulls, costa veure una promoció de pisos d'aquestes que han promès. I així amb tot.

Molt soroll i poques nous, perquè les nous, en política, són els pressupostos, i vostès són un govern sense pressupostos, i, per tant, un govern, torno a dir, sense rumb i sense direcció. Més ben dit, un govern amb direcció aliena i assistida, perquè encara governen amb els pressupostos d'Esquerra Republicana.

Els catalans estem patint una inflació acumulada des de fa molts anys. La cistella de la compra no para de pujar, l'habitatge pels núvols, el poder adquisitiu de les famílies per terra, el poder adquisitiu per terra, però els impostos pels núvols. I el Govern paralitzat, incomplint una funció principalíssima de qualsevol govern: aprovar els pressupostos.

Davant d'aquest bloqueig, des del Partit Popular portem avui una proposta concreta, responsable i viable: baixar l'IRPF a les classes mitjanes i més senzilles. Una reforma amb mirada tècnica, seriosa i calculada; redueix trams, ajusta tipus i redueix la càrrega fiscal de milions de catalans.

Diputats i diputades, si hi ha un tret que caracteritza aquest Govern i el socialisme en general és la seva voracitat fiscal, una voracitat que ja frega el delirant. Aquests

darrers anys els ingressos tributaris s'han disparat a Catalunya. La Generalitat recapta més que mai en tota la seva història i, tanmateix, no ha reduït seriosament ni un sol impost autonòmic rellevant, ni ha retallat ni un sol euro en despesa ideològica o en duplicitats administratives.

La inflació acumulada des de 2021 supera el disset per cent, i aquesta inflació, que empobreix les famílies, ha enriquit les arques del Govern. Només en el primer semestre del 2024, la recaptació de l'IRPF autonòmic va augmentar 381 milions d'euros, un sis per cent més; des de 2019, la recaptació de l'IRPF ha pujat més d'un vint per cent a Catalunya, mentre que els impostos propis han fet créixer la recaptació més d'un trenta-cinc per cent.

Però tot i recaptar més que mai, el Govern no ha tingut la valentia de reduir la càrrega fiscal de debò. Catalunya continua sent la comunitat amb més impostos propis, amb menys deduccions i amb uns tipus exageradament alts per a les rendes baixes i mitjanes. Aquesta maquinària política autonòmica que vostès engreixen no es toca mai –mai–, sempre creix, sempre s'autoprotegeix, sempre devora recursos com una bèstia insaciable. El que passa a Catalunya no és una excepció, és el reflex del model fiscal del Govern d'Espanya, segueix el llibre d'estil socialista. Pedro Sánchez ha apujat més de cent impostos, i la recaptació és 140.000 milions superior a la de 2018.

Quan vostès recaptin més, sempre pensen en com gastar més; mai en com retornar els diners a qui els genera. Tenen aversió a que les persones i les famílies decideixin en què gastar-se els seus diners, quines són les seves prioritats, en què volen invertir o a què volen destinar la seva solidaritat. Vostès prefereixen decidir-ho tot des d'un despatx. Això és, entre altres coses, el socialisme.

Catalunya va ser durant dècades sinònim d'iniciativa civil, dinamisme econòmic, creativitat empresarial i ciutadania responsable. Això és el que va fer Catalunya única i locomotora d'Espanya. Avui, però, hem passat, per decisions de governs independentistes i socialistes, a un model rígid i paralitzant, enfonsats en la decadència. És curiós que avui altres comunitats hagin agafat el relleu i el testimoni de Catalunya, amb flexibilitat i dinamisme. Andalusia, Galícia, Madrid, Castella i Lleó

han deflactat l'IRPF, han ampliat deduccions i han demostrat que es pot reduir la càrrega fiscal sense comprometre els serveis públics.

La nostra proposició de llei planteja una reforma clara –és una proposta que hauria de ser assumible per qualsevol persona sensata–: un quatre per cent menys en tributació per a rendes inferiors a 22.000 euros, un 3,5 menys en rendes inferiors a 33.000 euros i un 2,5 menys entre 33.000 euros i 53.000 euros. Una reforma justa, progressiva, responsable i competitiva. Justa, perquè ajuda a qui més ha patit la inflació; responsable, perquè el seu impacte pressupostari és assumible; competitiva, perquè ens acostava a models fiscals de les comunitats més dinàmiques, i progressiva, perquè beneficia sobretot les rendes baixes i mitjanes de Catalunya.

Les famílies catalanes dediquen gairebé cinc mesos a l'any a pagar impostos abans de veure un euro disponible. Només aquesta dada hauria de portar-nos a actuar amb urgència. Impostos de primera, però reben –reben– serveis de tercera. Això no és progrés social, això no és redistribució: això és feudalitat tributària en estat pur. Aquesta proposta no és per protegir els rics o els poderosos, com dirien els Comuns; és per ajudar els treballadors i les famílies que més ho necessiten. Nosaltres defensem un model que redistribueix, sí, però que també confia en les persones, que protegeix a qui ho necessita i que no castiga el que treballa, el que emprèn o el que estalvia. Perquè no hi ha prosperitat –vostès, que tant parlen de prosperitat– sense estalvi i inversió.

Davant d'un govern que viu per a si mateix i un partit socialista que viu per a Sánchez, el Partit Popular és on sempre ha estat: amb les famílies, amb els autònoms, amb els emprenedors, amb els treballadors i amb els joves. Veurem en aquest Ple on és cadascú en la votació d'aquesta proposició de llei. Nosaltres estem amb la llibertat econòmica, estem amb l'esforç individual, estem amb la creativitat i el dinamisme de la societat catalana, perquè creiem que la prosperitat sorgeix quan es deixa respirar la gent, no quan se l'estreny fins ofegar-la. Avui tenen l'oportunitat de demostrar si escolten la gent real, la que paga factures, hipoteques, lloguers, material escolar, benzina i cistelles de la compra, o si escolten només els departaments i els organismes públics i els comissaris polítics del Govern, els homes de negre d'aquest fals socialisme que vostès representen.

Senyors i senyores diputats, quan votin aquesta proposició de llei i premin el botó, recordin que no estan decidint un simple tràmit parlamentari: estan decidint si ajuden els catalans o els posen una bota al coll, com ho està fent el Govern de Salvador Illa.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Tot seguit, per defensar les esmenes a la totalitat presentades, té la paraula per un temps màxim també de set minuts en primer lloc, el Grup Parlamentari dels Comuns. Té la paraula el diputat David Cid Colomer.

David Cid Colomer

Gràcies, vicepresidenta. Segurament vostès no el coneixen, però Zack Polanski, que és el líder dels verds al Regne Unit i qui lidera avui l'esquerra al Regne Unit, en un vídeo, caminant pels carrers del nord d'Anglaterra, en un municipi similar al que va néixer, explica una història, que és la història dels que vostès defensen. Ell explica com un ciutadà mitjà, per exemple, del Regne Unit, com ell, un treballador, en tot cas pot ser un perruquer o pot ser fins i tot un lampista, mentre dorm, igual que dormen, no?, tots els ciutadans britànics, passen coses que són molt difícils d'imaginar, i la cosa que passa és que als multimilionaris, mentre tots dormim..., creixen enormement sense fer res els seus beneficis. I aquesta és la realitat, aquesta és la batalla real que tenim en aquests moments en el món a escala global i, evidentment, també a Catalunya. És la lluita contra la desigualtat i qui està acumulant la riquesa. I aquí sí que es tria la batalla, de vostès de quin costat estan i de quin està la resta de la gent.

Explicava, per exemple, també Bernie Sanders aquests dies que, des de la victòria de Trump, vostès, el Partit Popular, VOX i no sé si Junts, que són els escolanets de Trump..., explicava com ha crescut en aquest cas el benefici dels multimilionaris als Estats Units. Per exemple, Mark Zuckerberg, des de que va guanyar Donald Trump, és 25.000 milions d'euros més ric –25.000 milions d'euros més ric–; Elon Musk, 187.000 milions d'euros. Segurament són els seus referents. Mentrestant, el seixanta per cent dels americans té dificultats per arribar a final de mes. I això, per exemple, també és el que passa a França. Hi ha un gran debat, per exemple, a

França al voltant de la taxa de Zucman, que és aquesta necessitat de gravar el gran patrimoni amb un dos per cent, d'aquella gent que té 100 milions d'euros. També ha passat a Espanya. Que vostès parlen en aquest cas d'impostos, però vostès, quan aquells que més tenen han de pagar una mica més, vostès sempre hi estan en contra. Vostès van votar en contra de l'impost a la banca. Sí o no? L'impost a la banca, que acabaria en aquest cas, evidentment, amb el negoci bancari, que estàvem posant en risc la suficiència financera de l'Estat espanyol. Saben quant ha ingressat la banca els nou primers mesos de l'any? Les sis entitats principals d'aquest país han ingressat 25.000 milions d'euros més de benefici. Aquest és el debat real que cal tenir damunt de la taula.

I, clar, vostès avui ens diuen que venen amb una proposta que ve a ajudar en aquest cas –no sé què vol dir això, «la gent senzilla», no sé que vol dir–, però en tot cas que venen a ajudar la classe treballadora i les classes mitjanes. És que, de veritat, senyor Fernández –si té a bé d'escoltar-me–, no tenen ni idea del que han presentat –no tenen ni idea del que han presentat. Vostès han registrat una proposta que el que fa: a aquella gent que guanya el salari mitjà a Catalunya, li rebaixen vint-i-vuit euros, la *fríolera* de dos euros al mes. Però a l'u per cent que més ingressa de tota Catalunya, sap què?, li rebaixen cent cinquanta euros. És que vostès fan una proposta de llei que teòricament vol ajudar a rebaixar els impostos –sí, això sí, eh?, dos euros al mes– a la gent de classe mitjana o classe treballadora, i li rebaixen cent cinquanta euros... O sigui, els que surten més beneficiats són la gent que més guanya en aquest país. És que has de riure! És que no saben ni fer ni els números! Perquè vostès venen aquí a fer un discurs... I no hi ha ni una llei que vostès no ajudin a qui més té a Catalunya.

Miri, vostès..., les *camamas* seves ja ens les coneixem. La cosa aquesta de «no, és millor els diners a les butxaques de la gent». No: a les butxaques dels rics –dels rics, dels rics–, això és el que vostès defensen. Aquesta és la seva proposta. La corba de Laffer, no? És a dir, com menys paguen els rics, més recaptació hi ha. Això, és que, vull dir... Si em troba una comunitat autònoma, o un país, en el qual hagin abaixat vostès els impostos i hagi pujat la recaptació, me la passa, perquè és que no hi ha manera de que això sigui real.

Miri, la seva proposta, per exemple... És a dir, una persona, eh?, que li rebaixen dos euros al mes. Amb 200 milions d'euros, que és l'impacte que té el que vostès proposen, es poden, per exemple, fer en aquest cas les escoles bressol gratuïtes i universals pràcticament per a tota la població de Catalunya. Aquesta és la diferència. Vostè creu que dos euros al mes..., mentre els rics, aquest sí, cent cinquanta a l'any...? A això vostès hi ajuden. Miri, la seva proposta jo ja sé quina és. Els hi falla la calculadora. Vostès, a la gent treballadora, els hi volen abaixar dos euros al mes per donar un euro d'herència, que és el que paga el setanta per cent de la gent en aquest cas quan hereta, un euro. I, en tot cas, eliminar també l'impost de patrimoni, que la gent treballadora no paga l'impost de patrimoni. Vostès el que volen fer és que la gent que té molt es segueixi «forrant», hereti sense pagar res totes les cases que vulguin; que paguin cada vegada menys aquella gent que guanya més de 150.000 euros, per exemple, i, evidentment, que no paguin impost de patrimoni. Això sí, a la gent treballadora li abaixarem la factura tres euros –tres euros. Aquesta és la seva proposta.

Vostès, bàsicament, treballen... I no cal que ho digui jo: és que, «en sèrio», si és que només cal veure qui els felicita, si no cal veure-ho. És a dir, l'altre dia el senyor Sánchez Llibre, que és molt loquaç en aquest cas també amb les seves paraules, donava les gràcies, en tot cas, a aquella gent que treballa a fi de bé, no?, pels interessos, evidentment, de la patronal. Sánchez Llibre deia que agraïa, evidentment, el paper que tenien PP, VOX i Junts, evidentment, en defensa dels interessos de la gran patronal. Vostès, ja sabem qui són. I, clar, que vostè em parli avui de que els serveis públics no pateixen amb la seva política fiscal...

Vostè escoltarà els àudios d'avui en aquest cas del CEO de Ribera Salud, de l'Hospital de Torrejón, on t'expliquen el model sanitari de Madrid, on t'expliquen que han decidit allargar les llistes d'espera sanitàries (*l'orador pica al faristol*) perquè puguin guanyar més diners amb la sanitat pública? Aquest és el seu model, aquest és el model de la senyora Ayuso, el seu model sanitari. Vostè, que em digui que poden rebaixar impostos i no passa res. Vostè és capaç de dir això mirant als ulls de les dones, de les dues mil dones amb el cribratge del càncer de mama a Andalusia? Vostè no té dignitat de fer això que està dient. Miri, com l'hi deia, vostès són els de Foment, són els de la patronal. I, com diu la meva àvia –i acabo aquí, president–,

dime con quién vas y te diré quién eres. I nosaltres sabem molt bé qui són vostès: els de la gent de pasta, que són els que vostès defensen. Apa!

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Per part del Grup Parlamentari del PSC i Units per Avançar, té la paraula tot seguit el diputat Guillem Sánchez Prat.

Guillem Sánchez Prat

Gràcies, vicepresidenta. Conseller, consellera, diputades i diputats... Si no actuem amb contundència, ens encaminem a un món molt més desigual. Aquesta desigualtat suposarà un fre a la mobilitat social, que la societat ja no serà capaç de posar les millors persones als millors llocs de treball. És a dir, la intel·ligència o les capacitats no tindran cap relació amb la prosperitat econòmica. La desigualtat no només és un problema de benestar, és també un problema democràtic. L'erosió de la classe mitjana és el repte més important del marc europeu. Europa, Espanya i Catalunya necessiten una forta classe mitjana, perquè són el moll de l'os de la democràcia, ras i curt.

Per mantenir la classe mitjana s'han de redistribuir equitativament els recursos i desenvolupar serveis públics de qualitat, perquè els serveis públics són el patrimoni d'aquells que no es poden pagar els serveis privats. La desigualtat en l'escala salarial és una qüestió de dignitat quan el vint per cent més ric de la població té uns ingressos 5,5 vegades superiors al vint per cent més pobre. És una qüestió de dignitat per a la classe mitjana, perquè la feina no només és una font d'ingressos, sinó també un sentit d'identitat, dignitat personal i reconeixement social.

Potser els diputats del PP no ho saben, però una bona feina és aquella que permet mantenir un nivell de vida digne, que ofereixi oportunitats de progressió professional amb seguretat i protecció, com afirma Dani Rodrik. Per fer-ho, s'ha d'apostar per un sistema tributari més equitatiu i una fiscalitat progressiva sobre renda i riquesa, perquè, com a catalans i catalanes, compartim un projecte comú basat en la responsabilitat i el compromís mutu, i això ens impulsa a voler que les causes de desigualtat desapareguin, perquè a més igualtat, més creixement econòmic i més cohesió social.

Doncs res més lluny d'aquesta voluntat, el Partit Popular presenta una modificació de l'IRPF amb la clara voluntat d'afavorir els que més tenen. Parteixen d'una falsedat: el suposat infern fiscal català. Els hi recordo que la pressió fiscal mitjana d'Europa és del quaranta per cent i la pressió d'Espanya, del trenta-set per cent. No és veritat que vivim en un infern fiscal. L'infern, tal com s'ha repetit diverses vegades, ha de ser pels defraudadors, i el pitjor dels inferns per aquells que, aprofitant-se del ministeri, afavorien *ad hoc* a qui els contractava en el bufet; a aquests, el pitjor dels inferns.

La proposta segueix amb una altra falsedat; diu «reduir la càrrega impositiva contribuirà a més activitat econòmica, propiciant major recaptació tributària a mitjà i llarg termini». Els hi ha dit el diputat Cid. Els hi sona? La corba de Laffer, la gran mentida del neoliberalisme del consens de Washington, la causant de la destrucció de l'estat del benestar i de la dignitat dels que menys tenen; la construcció teleològica dels que no tenen el deure cívic de pagar impostos i de contribuir al bé comú del país que fa possible els seus bons resultats. De fet, un estudi del Fons Monetari Internacional va concloure que l'austeritat va generar una contracció molt més intensa del PIB del que anticipaven els models de política fiscal, concretament 1,28 vegades més del previst. I com es tradueix això en la proposta dels senyors del PP? Doncs retallar 188 milions per poder fer menys política pública; bàsicament, 188 milions menys en la lluita contra les desigualtats, que aquests es converteixen en 240 si apliquem l'efecte multiplicador de les retallades.

Com sabeu, està en ponència el projecte de llei de mesures urgents en matèria fiscal, on el Govern proposa una simplificació de l'escala i una rebaixa d'un punt en el tram més baix: fem més progressiu l'IRPF, qui menys té paga menys i qui més té paga més, i es beneficia el seixanta-tres per cent dels contribuents. També es deixa de recaptar, sí, però només 28 milions, 6,5 vegades menys del que vol el PP.

És una proposta anacrònica quan justament ara s'està posant sobre la taula incrementar els impostos als ultrarics –a França, propostes com la de Zucman, com deia el diputat Cid, o al Regne Unit, com les de Stevenson–, perquè bàsicament paguen molts menys impostos proporcionalment als seus ingressos. La majoria de les persones tenen una càrrega fiscal d'entre el vint-i-cinc i el cinquanta per cent de

la renda, i els ultrarics tenen una càrrega d'entre zero i el dos per cent. Bàsicament, el que proposen és que aportin equitativament al bé comú. És senzill i entenedor.

Jo els hi proposo que ens fixem en un element clau del progrés econòmic de Catalunya, la productivitat, i deixar-nos d'entelèquies com la corba de Laffer. La renda generada per hora treballada és essencial per assegurar un creixement econòmic sostingut *per capita* de l'economia en general; permet l'augment dels salaris, la reducció de les hores de treball, la sostenibilitat del sistema de pensions i la disminució del risc de pobresa. És que el nostre estat del benestar depèn en gran mesura del creixement de la productivitat, i és aquí on hem de redoblar els esforços.

El Govern ha creat el Consell per la Productivitat perquè entén que és l'eix central del lideratge econòmic de Catalunya en el marc europeu; dintre del pla Catalunya Lidera, permetrà situar Catalunya com una de les regions més competitives, afrontant reptes com la modernització productiva, la transició ecològica i la cohesió social, és a dir, un creixement econòmic que generi prosperitat compartida verticalment i horitzontalment, pels qui menys tenen, independentment d'on visquin.

En definitiva, ens trobem debatent sobre dos models econòmics antagònics: el que defensa el Partit Popular, el de les retallades, el de l'«austericidi» i el de menys serveis públics, com a Madrid o Andalusia, lluny de la moderació o del sentit comú, o el que defensem els socialistes, un estat del benestar que generi prosperitat compartida, que defensi la dignitat de la classe mitjana, que tingui serveis públics de qualitat i que ajudi els qui ho necessiten per sortir del pou. Fer comunitat amb drets i deures, apostant per la seguretat, la sanitat i l'educació com a eines de progrés, eines públiques i fortes. Apostar per recuperar la dignitat als barris i ciutats sense assenyalar aquells que són diferents com els culpables, perquè, en realitat, és la insolidaritat i l'individualisme dels ultrarics el que genera diferències i promou indignitats.

Nosaltres triem l'esperança, nosaltres volem que les desigualtats desapareguin i nosaltres no recolzarem aquesta proposta d'acumulació insolidària de riquesa.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula tot seguit la diputada Lluïsa Llop Fernández.

Lluïsa Llop Fernández

Gràcies, vicepresidenta. Bona tarda, diputats, diputades, conselleres, conseller. Començo la meva intervenció amb dues primeres consideracions prèvies. La primera, una podríem dir-ne grata sorpresa davant d'afirmacions del grup proposant, del Grup Parlamentari del PP, que en el seu text parlen de «reactivació econòmica» o parlen de «taxa de creixement del PIB» en els darrers anys, del 6,2 el 2021, del 5,5 el 2022, del 2,6 el 2023, o de previsió de creixement de més d'un dos per cent l'any 2024; per cert, va acabar sent un 3,6.

Perquè sí, l'economia catalana creix i ho fa molt per sobre de l'economia europea; de fet, ho ha fet des de fa anys, aquells anys que amb governs republicans vostès, diputats i diputades del PP, negaven aquest creixement amb el mantra de la fugida d'empreses i de les mil plagues bíbliques provocades per un moviment legítim, democràtic i cívic per escollir el futur del país votant. I està bé que, encara que sigui molt més tard, avui, que ara ho reconeixin; els hi ha costat bastant temps, però està bé arribar-hi.

Segona consideració prèvia, diputats i diputades del PP. És ben bé que n'hi ha que sempre tenen la mateixa solució per tot: rebaixar impostos. Vostès sempre tenen una excusa per rebaixar-los. De fet, i sense voler ser exhaustiva, he repassat propostes seves d'aquesta legislatura. Tres proposicions de llei: rebaixa de l'impost de la renda de les persones físiques del que parlem avui; supressió de l'impost sobre successions i donacions, presentada al març del 2025; una altra proposició de llei per garantir la no tributació del salari mínim interprofessional a l'IRPF a Catalunya. O mocions que, malgrat que tenen uns títols que no s'assemblen res, al final són mocions on totes van a rebaixar impostos: la de polítiques de suport a les famílies, les de conseqüències d'un altre any sense pressupostos... Proposicions de llei i mocions que recullen mesures fiscals per rebaixar l'IRPF en el tram autonòmic, revisió del mínim familiar, més deduccions sobre aquest tram autonòmic que ja volen rebaixar, reduccions i exempcions en l'impost de transmissions patrimonials, més IVA superreduït, supressió de l'impost de successions i donacions, revisió de l'impost

de patrimoni –que com tothom sap paguen les classes més baixes–... En fi, sempre, a tot, la seva solució és: «Rebaixem impostos.»

Saben què recapta la Generalitat per tots aquests tributs? Doncs miri, successions i donacions, 1.050 milions d'euros; ITP, impost de transmissions patrimonials, 2.000 milions; patrimoni, 750 milions; IRPF, 16.500 milions. Vostès el que volen o és acabar amb els serveis públics, o és acabar amb l'autogovern de la Generalitat de Catalunya, o totes dues coses alhora, vagin vostès a saber.

Volen acabar amb una tributació justa que ha de servir per donar oportunitats d'una vida plena a tothom. Res que malauradament no haguem vist a altres comunitats autònomes quan vostès governen, i només cal buscar Madrid o Andalusia, amb el desmantellament de la sanitat pública, o a València, el desmantellament de la unitat d'emergències valenciana. A això és al que porta la seva retallada d'impostos.

Esquerra entenem que els impostos són imprescindibles per sufragar l'activitat comuna, perquè els que més tenen contribueixin vers els que més ho necessiten, redistribuint la riquesa i oferint serveis públics de qualitat per garantir el benestar i el progrés de la ciutadania. I en aquest sentit, és imprescindible tenir un sistema tributari que respongui a la capacitat econòmica de les persones, que s'inspi en els principis d'igualtat i de progressivitat. I això no ho diem la gent d'Esquerra Republicana, ho diu la seva sacrosanta Constitució.

Quan plantegen mesures econòmiques no plantegen mai allò que sí que ajudaria la ciutadania, que seria garantir la tributació real d'aquells que més tenen, de les persones que acumulen la riquesa d'aquest país; com tampoc plantegen mai mesures per evitar l'espoli fiscal: vuit per cent del producte interior brut que marxa d'aquest país i no torna, que això sí que ajudaria al país, un país on, malgrat que, com deia abans, les xifres macroeconòmiques són bones, el cert és que aquesta bonança econòmica no arriba a les famílies, no arriba a la gran majoria de persones, que veuen com la inflació es menja la seva capacitat econòmica.

Per això, no ara, sinó en el pressupost del 2024, elaborat pel Govern Aragonès, elaborat per la consellera Mas Guix, es recollia una rebaixa que sí que afavoria els trams més baixos, les rendes més baixes de l'IRPF, perquè el que avui ens proposen

ja es va proposar, com els hi deia, en aquesta rebaixa en el pressupost que es tramitava el 2024, que malauradament no va prosperar.

I com que estàvem convençudes que calia aquesta rebaixa en aquestes classes, des d'Esquerra ho van posar com una condició a la investidura del president Illa, i ja es va incorporar i es va votar –ho recordava el diputat del PSC– en aquest Parlament en la convalidació del Decret 5/2025, perquè davant de propostes que suposen rebaixes generalitzades, la proposta d'Esquerra Republicana era i és rebaixar els impostos a les rendes més baixes. En concret, i gràcies a aquest decret que es convalida, i en tramitació de projecte de llei actualment en aquest mateix Parlament, el setanta-cinc per cent dels contribuents, és a dir, tots aquells que cobren menys de 33.000 euros, pagaran menys IRPF.

I, senyor diputat, això no és el que recull la seva proposta, on fins i tot els que paguen més de 175.000 euros veuen rebaixat el tram fix de l'IRPF; només cal que compari les taules que vostès mateixos van presentar. En concret, hi insisteixo, el que feia aquesta reforma que tenim convalidada és reduir un punt els trams més baixos i neutralitzar-ho en els trams immediatament superiors, per assegurar-se que la reforma no beneficia més aquells que tenen més, aquelles rendes més elevades.

Per tant, diputats i diputades, el que proposen, si és per les rendes més baixes, per les rendes mitjanes, ja es va fer, està en tramitació en aquest Parlament. I si volen millorar-ho –perquè segurament tot és millorable– només han de presentar esmenes a la proposta de llei que està en tramitació en ponència en aquest Parlament. Per tant, no cal engegar una nova proposta de llei, no cal tramitar una nova proposta. I per això hem presentat una esmena a la totalitat.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. A continuació, per a expressar la seva posició, tenen la paraula la resta de grups parlamentaris per un temps de cinc minuts.

Per tant, en primer terme, i en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Antoni Castellà i Clavé.

Toni Castellà i Clavé

Gràcies, president. Conselleres, diputats, diputades, avui hauríem de tenir un debat sense prejudicis, amb una aproximació més científica, amb una aproximació amb dades, perquè del debat que hem tingut, previ, semblava que aquí el Partit Popular estigués plantejant una mena de reforma fiscal integral, i, de fet, el plantejament – almenys el que hem pogut llegir; no el que he escoltat, el que he pogut llegir – és un ajustament jo diria tímid en funció..., per compensar la pèrdua, la pèrdua de poder adquisitiu dels últims anys d'inflació d'aquest país.

I la pregunta a fer a les esquerres és: estan d'acord amb això o no? És que és aquesta, la pregunta. Tota la resta és retòrica. És a dir, a compensar la pèrdua de poder adquisitiu dels treballadors i les classes mitjanes d'aquest país, s'hi està d'acord o no? O no s'hi està d'acord? I crec, ho torno a dir, que és una proposta que vostès fan..., tímida, eh?, fins i tot molt socialdemòcrata, quasi els diria, perquè el no compensar la pèrdua de poder adquisitiu és bastant lliberal: que la gent s'espavili! Això és lo que defensa l'esquerra d'aquest hemicicle? És sorprenent. I el PP és tímid, en això.

Bé, en tot cas, benvinguts. Nosaltres sí que defensem conceptualment que això és necessari en aquest país. Per això hem presentat una proposta, també, de llei en aquest sentit, en el qual utilitzem un concepte que és el mínim del mínim: la paritat del poder adquisitiu. Que és el mateix... –això ho entén tothom, ho entén una àvia, ho entén la meva mare, ho entén el meu pare–, és el mateix el cost de la vida aquí que a altres llocs de l'Estat espanyol? No. Però vostès no en fan cap esment d'això.

I, per tant, la pregunta és: corregir aquesta situació, corregir quina és la diferència de paritat i corregir el poder adquisitiu perquè les famílies al món real...? No la bombolla d'aquest Parlament, al món real, fora. És que amb els mateixos sous de fa tres o quatre anys la gent no arriba a final de mes; amb el mateix sou, no arribes a comprar el mateix. I per això està una administració, per corregir-ho. Perquè és que, a Alemanya, qui va fer això? Die Linke. (*Remor de veus.*) Sí, sí, sí, sí, sí, sí. Sí, sí que ho van fer, amb els socialdemòcrates. Per què? I el seu argument va ser aquest precisament: «No, no estem fent una rebaixa fiscal, no; estem compensant la pèrdua de poder adquisitiu.» I per això amb la nostra proposta, i crec que si això anés endavant serien les esmenes que nosaltres faríem..., ve en tres sentits: la primera,

un benefici de compensació a tots els catalans –a tots–; a tots vol dir situar-los en abans, just abans d'aquest increment de preus que hem tingut en els últims quatre anys. Perquè, si no, *de facto*, sí que és apujar la pressió fiscal. Dic: «No em barrejin el nominatiu amb el real.» *De facto* ho és. Per tant, aquesta és la primera.

La segona és un benefici exclusivament per a classes mitjanes i populars. Rebaixar els primers trams; «per a tothom» és deflactar, que és diferent, la compensació. En aquest segon punt sí que és rebaixar el tipus per als primers trams. Llavors ja hi som: els rics, els rics, no; els trams fins a 55.000 euros. Perquè m'entengui també la meva mare, 55.000 euros és més o menys la meitat de lo que vostè ingressa de nòmina, senyor Cid, la meitat. *(David Cid Colomer intervé sense fer ús del micròfon.)* No, no, llastimosament jo no soc portaveu, jo no, la meitat. No sé si vostè és un ric i poderós, però en tot cas és això. *(Alguns aplaudiments.)*

I benefici a les rendes baixes, a la renda... Em deixa parlar? President, pot fer...?

El president

Senyor Cid, si us plau. Silenci. Si s'ha sentit al·ludit o contradit, vostè després pot demanar la paraula. Ara, respecte al diputat que està en ús de la paraula.

Toni Castellà i Clavé

No s'exciti, senyor Cid, no s'exciti, no, és senzillament una constatació, sinó no passa res. I el benefici... *(David Cid Colomer intervé sense fer ús del micròfon.)*

El president

Si us plau, senyor Cid...

Toni Castellà i Clavé

...el benefici de les rendes baixes, apujant el mínim exempt, adaptat també al cost de la vida.

Després tenim l'elefant al mig –ningú en parla– el dèficit fiscal, o sigui, 22.000 milions. Quan diuen: «Els impostos serveixen per garantir els serveis públics». Clar que sí, però a Catalunya hi han 22.000 que no serveixen per als beneficis dels serveis públics a Catalunya i com a molt només serveixen perquè algú tingui l'ocurrència ara que als avis els pagarem un sou perquè cuidin als nets, ja

m'agradaria això a Catalunya, però això, que ho hem de pagar, amb diners dels catalans? No, això no ho expliquen mai. *(Alguns aplaudiments.)*

Per tant, el que no pot ser és que les famílies de classe mitjana i treballadora d'aquest país, amb el mateix sou els qui deia, no arribin a final de mes. I seguim collant amb impostos, perquè al final la justícia social també ha d'anar de la mà de la justícia fiscal; sense justícia fiscal no hi ha justícia social. Només hi ha l'empobriment d'una classe mitjana i treballadora d'aquest país en favor de la incompetència d'un govern sense projecte, segrestat per la retòrica de la ultraesquerra conservadora.

Gràcies, president.

El president

En nom del Grup Parlamentari de VOX en Cataluña, té la paraula el diputat senyor Joan Garriga Doménech.

Joan Garriga Doménech

Gràcies, president. Senyors diputats, bona tarda. Bien, mientras otros partidos expresen a los trabajadores con un IRPF que castiga las nóminas y un sistema fiscal desigual, según dónde vivas o trabajes en España, VOX defiende un modelo de IRPF distinto, un modelo nacional, igual en toda España, simple, con pocos tramos y justo, que devuelva el poder adquisitivo a las familias y garantice la igualdad entre los españoles. *(Alguns aplaudiments.)*

Lo que vivimos hoy es una auténtica estafa fiscal. La inflación se dispara, los precios suben, los salarios no alcanzan y Hacienda recauda más que nunca. ¿Por qué? Porque ni Estado ni Generalitat de Catalunya ajustan los tramos de IRPF a la inflación; prefieren seguir aplicando una subida encubierta de impuestos aprovechándose de las circunstancias. La propuesta de VOX es radicalmente distinta a la que ustedes están planteando. Es clara: un IRPF simple e igual para todos los españoles, vivas donde vivas; exención total para los que menos ganan, para las rentas inferiores a veintidós mil euros. ¿Hasta setenta mil euros? El quince por ciento; a partir de setenta mil euros —el señor Cid—, veinticinco por ciento (*remor de veus*), y reducción de cuatro puntos por cada hijo. Es decir, por ejemplo, un hogar

donde hay dos miembros en ese hogar, un matrimonio, veinticinco mil euros gana cada uno, el conjunto cincuenta mil, para que lo entienda la madre, la abuela y el abuelo del señor Castellà, mil setecientos netos al mes él y mil setecientos, ella. Nuestra propuesta, quince por ciento. Si tienen tres hijos, tres por cuatro, doce. ¿Quince menos dos? Exacto: tres –tres por ciento. Tendrían quinientos euros más al mes en su bolsillo para poder mantener a su familia. (*Alguns aplaudiments.*) Eso es ayudar a las familias. Esto es ayudar a los trabajadores y a los más humildes.

¿Y qué puede hacer mientras la Generalitat de Catalunya? Pues evidentemente, deflactar el IRPF ajustando los tramos de acuerdo con la inflación, rebajar la parte autonómica de IRPF y un tema importantísimo, que se puede hacer y es muy muy injusto y no se está haciendo: modificar las deducciones de la renta cuando uno rellena la renta en junio con gran ilusión. Porque, ojo al dato, si estás afiliado a un partido político, la Generalitat te reduce las cuotas que pagas; sí, se deduce lo que paga a En Comú Podem, pero, en cambio, si tienes un hijo, lo llevas al dentista, si le das de comer, le llevas a la guardería, no te deducen ese coste familiar. (*Alguns aplaudiments.*) Es totalmente injusto: sí, para los partidos políticos; no para las familias ni para los niños. O si te compras o alquilas tu vivienda, tampoco te deducen. Solo en extrañas circunstancias. Cuando hace tiempo que compraste la vivienda, te deducen el coste de la hipoteca o el coste de la vivienda, que no es un dinero que estés disfrutando, que es para poder vivir, para poder tener una casa, comprar o alquilar. Eso tampoco se deduce la Generalitat de Catalunya en el IRPF; un auténtico escándalo.

En resumen, frente al robo y la desigualdad del IRPF actual, es urgente la reforma fiscal de VOX, porque es la mejor manera de defender la igualdad entre españoles vivos dónde vivas –vivas dónde vivas– y, por supuesto, de subir el sueldo a los trabajadores, de ayudar a las familias y no a costa de las empresas, sino a costa de los impuestos que ustedes malgastan.

Gracias.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Està molt atabalat el diputat de VOX perquè no es pot deduir la guarderia, però no passa res, perquè ho poden seguir agafant de les dietes, eh? *(Alguns aplaudiments.)* Tranquils, no pateixin –no pateixin.

Al diputat de Junts m'agradaria dir-li que, per curiositat i només perquè ho sàpiga, que els 48.000 euros a l'any estan en el percentil noranta per a les dones. Llavors la seva mare no sé què ha cobrat a la seva vida per no poder entendre lo que és aquesta quantitat.

En tot cas, jo ahir em vaig entretenir uns minuts fent càlculs i la seva gran reforma d'impostos, diputats del PP, que ens ha de treure de l'infern fiscal on segons vostès vivim, és, com s'ha comentat, bastant decebedora. Al final, per a una caixa de Mercadona no són ni quatre euros al mes; per a un professor que tingui un salari mitjà són set euros i escaig. És a dir que la bota al coll als treballadors que ens estaven traient és més aviat una xancleta, perquè si pensen que la inflació ha tingut a veure amb set euros més al mes és que no han entès res del que està passant en aquest país.

Llavors convindrem, diputats del PP, o que van estudiar tots economia a CEU San Pablo o que el seu infern fiscal justaja per als treballadors. Perquè un piset sense pretensions potser són 1.200 euros al mes, però no volen regular els lloguers. Llavors convindrem que seria bastant més estalvi per a la gran majoria de les famílies d'aquest país que poguéssim efectivament regular els lloguers i baixar-los que no estalviar-nos –tornem-hi– en el millor dels casos, vuit eures al mes. A Junts li ha semblat menys tímid, suposo, per lo que ha dit en la seva intervenció..., les reformes integrals de Madrid d'Ayuso, que s'ha «currat» una rebaixa fiscal que només el 2022 va suposar 57.000 euros menys de mitjana per a cada ric. Aquesta suposo que és més interessant per al conjunt de les dretes.

A mi m'agradaria que a aquestes alçades de la pel·lícula en la que estem tots atrapats fins que acabi la legislatura –sembla– intentéssim parlar una mica més clar, perquè em sembla que vostès no volen que els treballadors paguin menys impostos. Vostès volen, com ja s'ha dit, que els rics paguin menys impostos i això és per raons evidents de negoci, però crec que també hi ha una segona raó bastant important,

que és la de carregar-se allò públic, perquè és allò que ens recorden que tots ens mereixem el mateix tracte digne, i si això és ultraesquerra conservadora, benvingut sigui.

Perquè l'altre dia escoltava la diputada Orriols dient que cal carregar-se les pensions –«al tanto»– perquè són una estafa piramidal, perquè hi ha moltes persones que moren als cinquanta o cinquanta-cinc anys sense haver pogut gaudir mai d'aquesta jubilació, i de veritat, quina apologia de l'egoisme que t'has d'estimar ben poc a l'ésser humà per dir tal barbaritat! Perquè van començar volent fer fora els nostres veïns i ara volen que odiem els nostres avis en nom dels nostres morts. Perquè m'enrecordava l'altre dia del meu pare, que va morir amb cinquanta-tres anys i que hagués defensat les pensions encara que sabés que no l'hagués gaudit mai, com defensava el seu barri, com defensava els companys de feina i com hagués defensat a tots els treballadors, home! Que igual que defenses tot el conjunt i tota la teva comunitat..., és com defenses a tota la resta de la vida..., que es creuen de veritat –perquè és el que farien vostès–, que vendríem la nostra mare per un bitcoin, perquè no tenen ni idea, que hi ha llocs que només trepitgen per fer-se vídeos sensacionalistes, però qui és d'un barri obrer, és de tots els barris obrers i nosaltres som alumnes avantatjats en el fracàs de la seva doctrina del «criptobro» i «tonto» l'últim, perquè les escoles públiques que vostès esquiven en les seves *privaduchas* que els inflen les notes, s'han sentit educar tota la vida en que l'èxit era sortir del nostre codi postal i que si calia trepitjar l'altre, *avanti!*

Abans que VOX arribés per aquí a dir que volia deportar els que eren els nostres companys de classe, ja ens intentaven educar en que hi ha en un lloc indesitjable i que el somni havia de ser marxar d'allà, que l'èxit eren les vides de la gent que vostès representen. I sí, es van cobrar algunes víctimes perquè molta gent s'ho va creure, però us vinc a dir que ja no cola, que ja hem vist el futur que ens preparen, que no volem marxar de casa nostra, que volem fer-la millor, com van fer els que ens van precedir, que van lluitar per la sanitat pública, per l'escola pública i pels ateneus i pels casals als barris obrers també; que no ens faran ni *pijos* ni *cayetanos* i que no canviarem Estopa ni Quimi Portet i Balla Balla per Taburete; que no volem viure a l'*upper* Diagonal i fotre les cases als treballadors de la Cerdanya per anar-hi, al final, quatre dies a l'any; que no volem ser especuladors que desnonen una família per

ficar turistes rics; que no volem ser esclaus però tampoc esclavistes, i que no deixarem que segueixin destrossant la sanitat pública com fan allà on manen per tenir quatre bitllets més a la butxaca.

I això no ho fem per salvar-nos a nosaltres. No és, amb una calculadora, pensant – tot i que fos cert– que al final del dia ens interessa tenir millor una sanitat pública que no una mútua; no és per por al que ens passi. És per amor: és perquè ara, si ara el Jordi ha de tenir un fill, el que jo no crec és que hagi de preocupar-se de si hi ha una cesària que són tranquil·lament set mil euros al mes o que si el nen neix prematur, el cost per a un hospital és de noranta mil euros i si ho podrà pagar o no; és perquè quan la Montse noti un «bultet» al pit –esperem que no sigui a Andalusia– i si es fa una mamografia no hagi de patir perquè potser una sola sessió de quimioteràpia supera els set mil euros.

Així que m'agradaria dir-los que avui, en aquest discurs que volia que fos d'amor i declaració de guerra, serem nosaltres –nosaltres–, els dels codis postals que ja podem dir amb tot l'orgull del món –ens diguem Manel, Moha o Manuel–, els de tots els cognoms que sí que són catalans, nosaltres que direm que hem mort el llop en mil formes de dialecte diferents, els que els enterrarem, però no per tenir tres cotxes més i un àtic, sinó per fer millor els llocs dels que vostès ens volen fer fora, que són els nostres barris i dels que estem profundament orgullosos.

El president

I, finalment, per fixar la posició del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Bé, senyora Vega, la meva formació política no vol abolir les pensions, simplement vol garantir-les i no estan garantides amb el model actual i li recomano que enraoni més a poc a poc, perquè encara se'ns ennuegarà i aviam si no arribarà a cobrar-la mai. (*Remor de veus.*)

No és una gran rebaixa fiscal, sinó un exercici de màrqueting polític, això que duen a Ple –sempre val la pena llegir la lletra petita–, una modificació molt limitada i minsa de la escala catalana de l'IRPF, que venen com una reforma estructural. De reforma

estructural res de res, perquè, comptat i debatut, la proposta tindrà poc impacte real per als catalans; de fet, més que una rebaixa, això seu sembla una almoïna fiscal. Per a un català sense càrregues familiars amb un rendiment del treball de trenta mil euros anuals bruts, la seva proposta suposaria un estalvi de dotze euros i mig mensuals —és a dir, ni el cafè de cada dia, per entendre'ns—, però és que, a més a més, aquesta petita rebaixa va acompanyada de l'augment del mig per cent del tram català de renda, entre 22.000 i 33.000 euros, que actualment tributa al quinze per cent i que amb la seva proposta pujaria fins al 15,5 per cent; o sigui que pretenen augmentar un dels tipus impositius que afecten més els treballadors de rendes mitjanes a qui pretesament volien beneficiar.

Cap referència al saqueig fiscal crònic que patim ni a la degradació dels serveis públics que se'n deriva. En el supòsit que avui la seva proposta prosperés, Catalunya continuaria essent la nació amb l'IRPF més alt de tot l'Estat artificial espanyol.

Per tant, no som davant una proposta que resolgui els greuges històrics que patim, sinó davant un text que consolida els desavantatges estructurals de Catalunya en el marc de la competència fiscal. El Govern del PP a Madrid pot permetre's el luxe d'abaixar impostos de debò, perquè roba bona part del que Catalunya produeix. Per què no proposen a Catalunya la mateixa rebaixa fiscal que proposen a Madrid o a Andalusia, exactament la mateixa? No surten els números si no hi ha un tercer a qui espoliar i saquejar descaradament? La rebaixa impositiva per la que lluita Aliança Catalana no té res a veure amb les mesures cosmètiques que avui ens presenten en aquest plenari.

Ens abstindrem perquè advoquem per la fiscalitat sobirana i plena, orientada a l'interès nacional català. Defensem un model tributari propi que faciliti el poder adquisitiu dels catalans i que no minvi la seva capacitat d'inversió. Un model que prioritzi els contribuents nacionals valorant criteris d'arrelament. Ras i curt, el model que mereixem és el de l'Estat català, sense ingerències i sense saquejos. Ja els avanço que, quan això s'esdevingui, Madrid haurà d'augmentar la pressió fiscal als seus ciutadans, governi el PP o governi l'extrema esquerra, perquè la clau de les seves rebaixes fiscals no es diu Ayuso; es diu Catalunya.

El president

El senyor Cid demana la paraula. Per què demana la paraula?

David Cid Colomer

Article 87.1, per al·lusions directes del senyor Castellà.

El president

Té la paraula un minut.

David Cid Colomer

Senyor Castellà, jo no entraré en desqualificacions personals ni en el terreny personal. Quan algú ho fa, es fa evident que ha perdut el debat. Però, miri, jo li dic mil vegades més –mil vegades més– de l'esquerra conservadora..., sí, l'esquerra d'ordre, davant de la seva desregulació fiscal, perquè, com deia la nostra enyorada Bruja Avería a *La bola de cristal*, vostès són els del mal i els del capital.

El president

Acabat el debat, cridem a votació.

Sí? La diputada Laure Vega demana la paraula. Per què demana la paraula?

Laura Fernández Vega

Demano la paraula per al·lusions, article 87.

El president

Doncs un minut.

Laura Fernández Vega

M'agradaria dir-li a la diputada Orriols que, si ella no recorda les seves paraules..., efectivament, sí que va dir que les pensions eren una estafa piramidal i la cita que he fet aquí dels cinquanta – cinquanta-cinc anys i que no tindrà la sort de que jo m'ennuegui, que aquí queda batalla per a «rato».

El president

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, votem les tres esmenes a la totalitat a aquesta proposició de llei.

Comença la votació.

El resultat ha estat el següent: 70 vots a favor, 61 vots en contra, 2 abstencions.

Atès que les esmenes a la totalitat han estat aprovades, aquesta iniciativa queda rebutjada.

Proposició de llei de modificació de la Llei 12/2015, de cooperatives

202-00058/1

El cinquè punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat presentada a la proposició de llei de modificació de la Llei 12/2015, de cooperatives.

En primer lloc, d'acord amb l'article 116.2 del Reglament, intervindran els grups proposants. (*Remor de veus.*) Tal com va acordar la darrera Junta de Portaveus, tots els grups –silenci, si us plau– tindran un temps de cinc minuts.

Té la paraula, doncs, en primera instància, per presentar la iniciativa, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat senyor Jordi Riba i Colom.

Jordi Riba Colom

Moltes gràcies, president. Conseller, conselleres, diputades, diputats. Avui debatem una proposició de llei que, tot i la seva aparença tècnica, té una profunditat social enorme. Una norma que neix del consens polític, sí, però sobretot neix del treball tenaç de moltes persones, cooperatives i entitats que des de fa anys estan construint una alternativa real a l'especulació immobiliària i a la precarietat habitacional. Avui, en nom del Grup Socialistes i Units per Avançar, però també com a signants conjuntament amb els grups de Junts per Catalunya, Esquerra Republicana, En Comú Podem i la CUP, volem reconèixer aquest treball i situar-lo al centre d'aquesta iniciativa legislativa.

Catalunya fa temps que viu una crisi d'accés a l'habitatge que no pot ser ignorada. L'encariment innecessari del lloguer, les dificultats d'accés a la propietat i la vulnerabilitat que pateixen milers de famílies han situat l'habitatge al centre de les preocupacions de la ciutadania. I, davant d'aquesta situació, el que la societat ens demana és valentia i imaginació. Ens demana que obrim camins nous, que donem suport a models que posen les persones al centre i que tinguem la determinació d'aprendre d'allò que ja funciona. És en aquest context que pren sentit la proposició de llei que avui debatem. Una norma que genera per primera vegada un marc legal clar i específic per a l'habitatge cooperatiu en cessió d'ús. Un model que evita l'especulació, que garanteix estabilitat i que, sobretot, posa l'habitatge al marge del mercat, blindant-lo com a bé d'ús i no com a actiu financer.

No comencem de zero; aquest model té una trajectòria sòlida al nostre país. I aquí és imprescindible mencionar amb gratitud i reconeixement el paper pioner de La Borda, a Barcelona, una cooperativa que ha esdevingut referent internacional i que ha demostrat que és possible construir un edifici sostenible, assequible, comunitari i no especulatiu, amb el recolzament de l'ajuntament i la capacitat d'autoorganització veïnal. És imprescindible també reconèixer Sostre Cívic, que des de fa més d'una dècada desplega projectes arreu del territori, acompanya grups, impulsa promocions i ha contribuït decisivament a fer possible que avui aquest model tingui una base social i política sòlida. Igualment, hem de destacar el treball de La Dinamo Fundació, que ha generat criteris tècnics, guies, sistemes de governança i acompanyament comunitari per consolidar la cessió d'ús, i també el paper de la Xarxa d'Economia Social, que ha estat l'espai de debat, de metodologia i de pensament col·lectiu.

A totes elles i a moltes altres cooperatives, col·lectius i tècnics municipals que hi han cregut, els devem que avui siguem aquí. Aquesta proposició de llei és, en bona mesura, la institucionalització de la seva feina. La norma que presentem crea una nova subsecció dins de la llei de cooperatives i estableix vuit articles clau que defineixen la cessió d'ús, les seves garanties i les seves limitacions. Es blindava la no transmissió de la propietat; es garanteix que –fins i tot en cas de dissolució– els habitatges continuïn formant part del parc cooperatiu; es regulen els drets de les persones sòcies, habitants i expectants; es fomenten els fons irrepartibles, i s'equipara la cessió d'ús al lloguer social als efectes de foment públic. Això permetrà

que els ajuntaments i la Generalitat tinguin eines segures per col·laborar amb aquests projectes i multiplicar-ne l'impacte.

Aquesta és, doncs, una llei que reforça l'economia social i solidària, que diversifica l'oferta d'habitatge assequible i que dona estabilitat jurídica a un model que ja ha demostrat ser solvent. És també una llei que ha estat construïda des del consens polític i des de la voluntat de sumar. I això, en un país com el nostre, que necessita punts de trobada, no és un tema menor. Des del PSC sempre hem defensat que l'habitatge és un dret i una condició imprescindible per al projecte vital de qualsevol persona. Aquesta proposició de llei és un pas més per garantir aquest dret, un pas modest, però ferm, rigorós i profundament social.

Acabo, senyor president, agraint de nou a totes les entitats que han fet possible aquest camí convidant tots els grups parlamentaris a donar suport a una norma que posa en el centre la dignitat, la comunitat i el dret a l'habitatge. Catalunya ho necessita i la ciutadania ho espera. I, per tant, com poden preveure fàcilment, votarem en contra de l'esmena a la totalitat.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada senyora Glòria Freixa i Vilardell.

Glòria Freixa i Vilardell

Gràcies, president. Consellers, diputats. Avui aprofitem aquesta esmena a la totalitat de VOX per posar en valor el cooperativisme a Catalunya, perquè, quan presenten aquesta esmena a la totalitat, jo no sé si vostès entenen el que significa per a la història del nostre país. Potser pensen que és un model econòmic; potser pensen que és un model d'habitatge, però no. Parlem d'una manera de ser i de fer. Parlem d'una resposta col·lectiva davant de les dificultats. Parlem d'un país que, quan l'Administració no pot donar resposta, ha sabut organitzar-se per tirar endavant.

I aquesta modificació de llei té una vessant doble avui, que és adaptar el nou marc legislatiu a la nova situació social i econòmica i també reforçar el paper de les cooperatives, tan importants, i especialment les d'habitatge, com a eina per garantir

que tothom tingui una vida digna. Pretén ser més fàcil, més àgil, més actual i fer-ho amb el funcionament de les cooperatives. Garantir que els pisos no es puguin vendre, que continuïn sempre sota el marc de les cooperatives, que els preus es mantinguin estables, i també que la comunitat sigui qui governa el projecte permet que els projectes es puguin consolidar durant generacions, mantenint sempre aquesta titularitat col·lectiva.

Davant d'aquesta esmena a la totalitat de VOX, avui no entrarem nosaltres, senyor Riba, tant en la part tècnica –perquè ja ho farem quan fem la tramitació parlamentària–, sinó a parlar una mica més d'aquest model, que durant dècades ha acompanyat el nostre país, quan l'Administració, com dèiem, no podia donar resposta, en aquest cas, al creixement de les ciutats, i les cooperatives van ser la porta d'entrada a una llar per a centenars de famílies catalanes. I aquesta actitud encara és viva, perquè l'any 2018, quan ens trobem davant de la crisi immensa de la bombolla immobiliària, els catalans vam fer el que millor sabem fer, que és reinventar-nos de nou. Fem camí, el vam fer, allà on no n'hi havia.

I d'aquí creixen projectes, com ha dit vostè, com La Borda, Sostre Cívic i tantes altres iniciatives que es van anar consolidant. Això situa Catalunya al nivell dels països més avançats d'Europa, on la cessió d'ús és un instrument essencial per fer la política pública. La reforma –ja ho ha dit vostè també– vol simplificar els tràmits, vol fer més transparents els processos... Al final, una mica allò que demana sempre Junts per Catalunya, que és com crec que s'han de construir les coses: seguretat jurídica.

I vull posar en valor Sostre Cívic especialment perquè acaben de rebre del Banc de Desenvolupament del Consell d'Europa 31 milions d'euros per fer aquests projectes cooperatius, que crec que és una inversió, un finançament, sense precedents a aquest país i a tot l'Estat en matèria d'inversions en cooperatives, que també al final acaba sent un aval internacional a aquest model cooperatiu d'ús. Gràcies a això, es podran fer tot tipus de modalitats d'habitatges, tant per a famílies com per a persones vulnerables, com també per a persones grans. Habitatges sempre més assequibles. I implicarà també tot el territori, diferents municipis, no només Barcelona, sinó també

Granollers, Vilafranca, Manresa..., que també acabarà donant oportunitats a tot el territori català.

I crec que haurien de conèixer promocions com les que han fet, com sigui Can 70, com també la de Sant Feliu de Guíxols, promocions on han posat les persones al centre, en aquest cas les persones grans, perquè els hi donen un marc compartit amb espais on poder ajudar-se i acompanyar-se. I creiem que les persones grans avui han de ser al centre de les polítiques d'aquest país. És un projecte que –també voldríem dir-ho– està a l'ADN de Junts per Catalunya, perquè la primera promoció que es va fer d'habitatge cooperatiu amb cessió d'ús a la ciutat de Barcelona va ser de Junts per Catalunya, sota l'alcaldia de Xavier Trias. Perquè, quan nosaltres governem, no diem; nosaltres fem. Amb el Govern Trias es marcava l'inici d'una nova etapa a Barcelona: l'impuls de les institucions de l'habitatge cooperatiu com a alternativa al lloguer i a la propietat tradicional. I es pot legislar d'aquesta manera també, es pot legislar sense vulnerar cap dret. Ben al contrari, som un país que creu en l'ordre, en les normes i en la seguretat jurídica; som un país que entén que tots els drets –tots– s'han de poder protegir.

I el que proposem avui no és substituir res, no és imposar res; és oferir una alternativa més potent, justa i col·lectiva per a aquells que busquen una manera diferent d'accedir a una llar, una alternativa que conviu amb els altres models, que respecta plenament la propietat privada i que s'inspira en la millor tradició europea. Perquè aquesta és la clau: oferir opcions, no eliminar-les; donar eines, no treure'n. Fer possible que cadascú –cadascú– pugui construir el seu projecte de vida, sigui en propietat, en lloguer o en cooperativisme amb cessió d'ús. No és l'única via, però sí una via profundament arrelada al nostre caràcter (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –i ja acabo, president–: la via de l'esforç compartit. Aquesta reforma reconeix aquesta manera de fer tan catalana, la protegeix, la regula i la fa segura i viable, i ens ajuda a construir un futur on l'habitatge sigui un dret real, no un somni cada cop més llunyà. Un futur que, com sempre, construirem entre tots.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya té la paraula la diputada senyora Mar Besses i Casanovas.

Mar Besses Casanovas

Bé; gràcies, president. Bona tarda, diputats, diputades, conselleres. Bé, avui portem a debat la necessitat de modificar, doncs, parcialment aquesta Llei 12/2015, de cooperatives de Catalunya, una modificació que, malgrat que és segurament molt tècnica, respon també a un repte i a una necessitat de primer ordre per al nostre país, que és el dret d'accés a l'habitatge. I, com hem dit en diverses ocasions, no hi ha una única solució sobre la taula, sinó que hi ha una combinació d'actuacions que ens han de permetre que l'habitatge al nostre país no sigui només un bé de mercat i un bé subjecte a l'especulació, sinó una llar, un sostre on viure i un lloc on tothom, doncs, pugui desenvolupar el seu projecte de vida.

I és en aquesta combinació d'actuacions que fa anys que les cooperatives d'habitatge són una eina de transformació al nostre país, i creiem que apostar, doncs, per aquest model requereix també un marc jurídic que reguli bé la seva finalitat, el funcionament de les cooperatives d'habitatge en cessió d'ús. Un model que s'ha demostrat que és viable, que és segur i que és socialment innovador, com s'ha demostrat també en molts països del nostre entorn, com podrien ser Dinamarca, el Quebec o Suïssa, per citar-ne alguns. I que Catalunya, malgrat la manca de regulació específica d'aquest àmbit, ja compta, doncs, amb una seixantena d'iniciatives en marxa, com s'ha comentat anteriorment. I, per tant, creiem que és important poder proporcionar les eines necessàries per poder fer que sigui una fórmula molt més robusta jurídicament i, per tant, posar les eines perquè aquesta seixantena de projectes en marxa puguin continuar i ser molts més.

Per tant, el que fem amb aquesta modificació de llei és tan bàsic com imprescindible, és donar seguretat jurídica a un model que funciona, reconeixent que és un model, doncs, que funciona i evitar que quedi sotmès a interpretacions, a buits legals o a pràctiques que podrien acabar desvirtuant-ne la seva finalitat.

Per tant, amb aquesta modificació parcial el que es pretén és definir, doncs, clarament les cooperatives d'habitatge en cessió d'ús com un model propi i amb finalitat social, i, per tant, garantint, evitant que aquests habitatges puguin ser fruit,

posteriorment, d'especulació, i, per tant, garantint que la titularitat d'aquests sempre serà col·lectiva. Assegura també que aquests habitatges, doncs, siguin assequibles i que les aportacions i quotes de les persones sòcies estiguin vinculades estrictament al cost real d'aquell habitatge i també garanteix la sostenibilitat i l'estabilitat d'aquest model.

Es dona també seguretat jurídica, com s'ha dit, a les persones sòcies i, per tant, es defineix també una cosa que creiem que és molt important, com són els drets i deures que tenen les persones sòcies. Per tant, regulant també la transmissió de les aportacions des d'aquesta visió social i aquesta funció social de l'habitatge, i no des d'una visió especulativa i, per tant, protegint també la cooperativa de possibles pràctiques que en un futur podrien acabar privatitzant aquests habitatges. I, per tant, també equiparant, doncs, aquesta cessió d'ús al lloguer social i, per tant, reconeixent doncs la cooperativa com el consumidor final en la gestió d'aquests serveis comuns i, per tant, també garantint-ne la seva eficiència.

Per tant, creiem que aquesta llei és molt important perquè, en definitiva, no inventa res, sinó que ordena, posa límits, dona garanties i, sobretot, protegeix allò que ja funciona i que volem que creixi i que volem apostar-hi com a país. I, per tant, el que volem fer també és posar Catalunya, doncs, al nivell d'altres països que han consolidat models d'habitatge cooperatiu estables i desvinculats d'aquesta mercantilització de l'habitatge.

I, per tant, apostar per això també és preservar aquest estalvi cooperatiu i impedir, com hem dit, que un bé que és col·lectiu es converteixi en una oportunitat privada de negoci, i consolidar també, doncs, aquest sector cooperatiu de l'habitatge com un sector també fort, sòlid i transformador al nostre país, com ho ha set fins ara i que volem que continuï sent així, amb totes les eines possibles.

Per tant, per tots aquests motius, i des del convenciment també de que legislar és també protegir allò que funciona i donar les eines necessàries, i perquè volem que prosperi l'habitatge cooperatiu, nosaltres votarem en contra de l'esmena a la totalitat per facilitar la tramitació d'aquesta modificació de llei.

I per últim, doncs, vull saludar i agrair la feina feta d'Habicoop, de la Federació de Cooperatives d'Habitatges de Catalunya, i a la trentena de federacions que han fet

possible també que aquesta modificació arribi al Parlament. I perquè, en definitiva, heu fet possible, amb molts anys de batalla, regular les cooperatives d'habitatge. I, per tant, avui farem també que això sigui una realitat.

Gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, president. Consellera, diputats, diputades, amb la polarització que normalment tenim en els debats d'habitatge en aquest Parlament, crec que és necessari posar en valor la capacitat que hi ha hagut perquè cinc forces polítiques siguin capaces de posar-se d'acord per registrar aquesta proposició de llei. I això no és res més que mèrit de la Federació de Cooperatives d'Habitatge, d'Habicoop, que és gràcies a la seva feina, al seu esforç, a la seva insistència i a la seva persistència que han aconseguit que finalment ens posem d'acord. I, de fet, el que registrem és una proposta treballada per les mateixes cooperatives d'habitatge.

I això ho vull posar molt en valor, perquè no és massa habitual que un sector que està en creixement, que ha demostrat tenir la capacitat de construir ja, pràcticament tenir en marxa aproximadament 1.200 habitatges, no?, i que siguin habitatges que encara poden créixer i que hi poden viure més de dues mil persones i que han rebut més finançament i que tenen més capacitat de construir més, el que ens demani al Parlament sigui la regularització d'aquesta activitat; és a dir, garantir que això que ells i elles estan fent, que totes les persones que formen part d'aquestes cooperatives el que fan sigui pel bé comú i per posar l'habitatge a disposició d'una majoria social, i no per especular i no per fer-se rics i no per aprofitar-se'n.

Per tant, crec que és un gran exemple que un sector que ha anat fins ara per davant de la capacitat que ha tingut aquest Parlament per legislar l'habitatge cooperatiu el que faci és adreçar-se als grups parlamentaris per demanar: «Ei, necessitem una regulació, perquè no volem que això sigui aprofitat per aquells que volen especular i enriquir-se a costa de l'habitatge.» Per tant, gràcies, perquè crec que és una lliçó

molt important que podeu donar a moltes d'aquestes empreses i a aquests grans tenidors que, en nom de construir i de fer habitatge i la necessitat de fer habitatge, el que volen que es faci és desregularitzar i tenir el màxim de beneficis i privilegis. Crec que és important posar-ho sobre la taula, perquè heu demostrat la capacitat de fer i de fer bé. Que un dels projectes cooperatius, La Borda, hagi tingut el Premi Internacional Mies van der Rohe d'arquitectura demostra que no només es fa bé per l'objectiu de fer habitatge cooperatiu i habitatge social, sinó que, a més a més, es pot fer bé tècnicament i demostrant una bona gestió.

Per tant, el que fa aquesta llei és avançar cap a l'autoregulació, però això ha d'anar de la mà de que hi hagi una aposta clara de les polítiques públiques dels governs, del Govern autonòmic i dels governs municipals, per fomentar aquest tipus d'habitatge, l'habitatge cooperatiu en cessió d'ús en sòl públic. També ho esteu fent en sòl privat. Esteu tenint la possibilitat d'accedir a sòl privat i construir els vostres projectes dintre del sòl privat. Però en el sòl públic ha d'haver-hi una aposta clara cap a aquest tipus d'habitatge.

Hi han projectes –i ja s'ha dit– per tot el territori. Tenim Palamós, Granollers, Vilafranca, Manresa, Lleida, Igualada. Però crec que és evident que a Barcelona va començar el 2014, però ha donat un salt qualitatiu, i aquest salt qualitatiu es va començar el 2014 amb la cessió per a un projecte d'habitatges –que ja s'ha dit, és La Borda–, però que ara mateix n'hi ha vint-i-tres. I hi ha un conveni signat per l'ajuntament fa dos mandats que justament el que preveia era la cessió per construir mil habitatges cooperatius: el seixanta per cent per a lloguer social i el quaranta per cent per a cohabitatge. Nosaltres lamentem que aquest projecte ara mateix estigui una mica en qüestionament i que aquests sòls que s'havien promès no s'estiguin destinant a l'habitatge cooperatiu, perquè això seria fer passos enrere en lloc de fer passos endavant.

S'ha d'avançar també en fiscalitat. Hem avançat en fiscalitat. Hem acordat, a través dels suplementos de crèdit i alguns dels decrets que s'han pogut pactar amb el Govern, que hi hagin incentius fiscals per a la gent que aposta per l'habitatge cooperatiu. Per què? Perquè igual que diem que s'ha de gravar l'especulació i apugem l'impost de transmissions patrimonials a un vint per cent, fem bonificacions

a aquelles persones que inverteixen en habitatge cooperatiu, amb bonificacions a l'impost de transmissions patrimonials i al d'actes jurídics documentats. També perquè puguin desgravar-se fiscalment en l'impost de la renda de les persones físiques. Perquè qui més té més ha de pagar, però qui aposta pel bé comú ha de tenir també el suport de les administracions.

I des d'aquí fer una crida clara al Govern que en el seu pla dels cinquanta mil, que també tenim pactat, hi hagi una aposta clara per la cessió d'ús per a les cooperatives d'habitatge. No pot ser només construcció per a empreses privades, no pot ser sempre per als mateixos promotors. Tenim un sector fort, un sector que ha rebut el finançament que necessita per créixer i que ara el que necessita són sòls. Per tant, com a mínim demanem que hi hagi una reserva del vint per cent per a aquest tipus de projecte perquè realment sigui una alternativa per a moltíssima gent que vol tenir un altre model de vida i vol apostar per un altre tipus de tinença de la propietat.

És evident que aquesta iniciativa es tramitarà. Demanem ara que també siguem àgils en fer-ho, que demanem les compareixences que siguin necessàries, però sense dilatar la seva tramitació, i puguem fer-la realitat com més aviat millor.

Gràcies per tot.

El president

I, finalment, per presentar la iniciativa en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Sí, molt bé. Nosaltres voldríem donar les gràcies a totes les cooperatives d'habitatge i sumar-nos al que han dit en realitat ja els altres diputats. Donar les gràcies, en primer lloc, perquè han estat pioneres també a demostrar, com dèiem, que hi ha altres formes d'habitatge; que, en una societat en la que cada vegada ens intenten inculcar molt més que haguem de pensar només en nosaltres, hi ha sortides que són de caràcter col·lectiu. I ho fan honorant la millor de les tradicions catalanes, la de les cooperatives; les cooperatives obreres, que també ens van proveir de menjar, de pa, de grans històries que tenim en molts barris, per exemple, aquí a Barcelona, el cas

de Sants, i que s'han recuperat, però també d'altres. En aquelles cooperatives que encapçalaven també unes primeres manifestacions a Barcelona que posaven en valor allò col·lectiu, i que també ara, en un moment en el que semblaria que tothom ha de voler ser l'últim especulador que fa fora una família, venen aquí a dir que això, precisament, lo que s'ha de fer és regular-ho, i regular-ho per al bé comú.

Però que també han estat pioneres en coses que no sabien com es farien. Al principi del cooperativisme d'habitatge, en molts casos no es tenia clar per on podia avançar. I ara no només això, sinó que, mentre d'una banda tenim com sindicats i moviments per l'habitatge han d'aturar desnonaments, també tenim com, quan s'aturen aquests desnonaments, hi ha una possibilitat de que no sigui per aconseguir una propietat privada, sinó que sigui precisament a través de cooperatives de l'habitatge que això quedi en el bé comú.

Per tant, un agraïment enorme, perquè avui no només s'avança amb aquesta llei, o amb aquesta modificació legal: s'avança també en una forma de sentit comú, que hauria de ser el més comú dels sentits en el gruix de la societat i que nosaltres volem posar en especial valor. Perquè, com hem dit diverses vegades, la crisi de l'habitatge no es solucionarà només amb construcció pública, no es solucionarà només limitant el lucre i no es soluciona només amb cooperativisme d'habitatge, però sí que és una de les baules més fortes que hem de poder posar en valor, com deia, no només per la potència que té en si mateixa, sinó també per tot el que dibuixa entorn d'aquella idea que ens intenten inculcar de que lo millor que podíem ser era propietaris. Doncs resulta que lo millor que podem fer és tenir un sostre digne.

I, en aquest sentit, a nosaltres ens costa entendre com pot ser que, en una societat que una vegada i una altra, cada vegada que l'enquesten, diu reiterades vegades que el primer problema que tenim en aquest país és l'habitatge, hi hagi grups que no donin suport a iniciatives com aquesta. Perquè si és tan complexa la resolució de la crisi d'habitatge que vivim, s'hauria de poder posar en valor, precisament, que hi hagi una complexitat de respostes a aquesta.

I, per últim, simplement agrair moltíssim la iniciativa. Dir que la CUP, efectivament, estarem sempre al vostre costat en aquest sentit. I dir també que és curiós, no?, com la generació que em precedeix, d'alguna manera, a mi, però també les que vindran

s'ha pogut passar d'aquesta idea més de la necessitat de que fos una propietat i «demés» a pensar que realment una molt bona sortida per a tots nosaltres, si poguéssim accedir-hi, per tant, si l'Administració estigués molt més al costat d'aquest cooperativisme d'habitatge a l'hora de cedir terrenys, com una alternativa desitjable, com alternativa desitjable en joventut, com una alternativa desitjable en maduresa i com una alternativa desitjable de cara a quan ens fem grans. I són també aquests projectes que van sorgint d'habitatge cooperatiu en cessió d'ús per a persones més grans un gran indicador de per on podríem avançar, perquè sabem que les necessitats de la població i de les famílies no sempre són les mateixes, que són variants, i precisament han demostrat que això era una possibilitat.

Per tant, moltes gràcies i seguim treballant.

El president

Gràcies, senyora diputada. Hi ha hagut un grup parlamentari que hi ha presentat esmena a la totalitat. És el Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, i per defensar-la té la paraula el diputat senyor Javier Ramírez Gutiérrez.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gracias, señor presidente. Consejeros, diputados... Desde VOX presentamos esta enmienda a la totalidad porque consideramos que la proposición de ley que hoy se nos plantea supone un grave atentado contra derechos fundamentales y genera una regulación desproporcionada e ineficaz frente a la grave crisis habitacional que vive Cataluña. Nos encontramos ante una propuesta que pretende regular un modelo muy concreto de vivienda, regular un modelo muy concreto de vivienda cooperativa en régimen de decisión de uso que presenta serias deficiencias técnicas y jurídicas.

(L'orador mostra una fotografia a la cambra.) El Ara.cat: «El Parlamento abre la puerta a una nueva ley sobre las cooperativas de viviendas.» Analicemos la fotografía. En primer lugar, los señores socialistas, que propusieron cincuenta mil viviendas y que no han entregado ni una sola. El siguiente, Comuns, que de la mano de Ada Colau se han reventado todo el mercado de la vivienda en Barcelona. Siguiendo, la señora de Esquerra que propone, junto a Rufián, gravar de manera impositiva más la vivienda, y, por último, la señora Laure Vega, de la CUP, que lo que pretende precisamente es que vivimos en comunas compartidas, es decir, lo

que se está presentando hoy. Y bueno, alguno pensará «la foto ya ha concluido aquí», pues no. Hay un actor que falta en la fotografía, y alguno pensará, «bueno, ¿de la mano de estos señores se va a solucionar la grave situación de la vivienda en Cataluña?» No hay que ser muy listo para saber la respuesta, ¿no? Pues bien, parecer ser que para Junts no ha sido suficiente y se ha querido sumar a esa propuesta de comuna compartida de la CUP y ha dado apoyo a esta proposición de ley.

Bueno, pues yo intentaré explicar qué significa exactamente jurídicamente esta proposición para ver si algunos replantean su voto. Porque miren, estos grupos – Esquerra, Junts, el PSC, evidentemente la CUP y los Comunes– han impulsado una regulación que establece un control público y social estricto sobre un modelo cooperativo rígido, limitando gravemente la autonomía de las cooperativas, la libertad individual y el derecho a la propiedad. Algunos dicen que defienden la propiedad privada, pero apoyan el *coliving*, el *cohousing*. El blindaje normativo que se pretende imponer destinado a asegurar la titularidad colectiva, restringir cualquier forma de transmisión, transformación o cambio societario hace que este nuevo modelo sea inviable económicamente y, en consecuencia, la práctica de este tipo de cooperativas. Estamos ante un modelo híbrido que no encaja ni el derecho civil ni en el derecho mercantil: no es arrendamiento ni usufructo, ni derecho de habitación, ni condominio, tampoco responde a la lógica mercantil del cooperativismo clásico. Este sistema se asemeja a ciertas formas de *cohousing*, el proyecto de Podemos y de la CUP.

Propiedad, pero sin ser propietario –una auténtica barbaridad–; la vivienda no puede convertirse en un instrumento de ingeniería social al servicio de ideologías sectarias, esta proposición de ley es inaceptable por varias razones fundamentales: en primer lugar, ataca al derecho de propiedad. La prohibición de adjudicar la propiedad, la obligación de mantener perpetuamente la actualidad cooperativa, la imposibilidad de liquidar y repartir el patrimonio o de dividir horizontalmente las viviendas son restricciones tan severas que vulneran nada más ni nada menos que el artículo 33 de la Constitución.

Segunda cuestión, introduce un intervencionismo que asfixia la iniciativa privada. La proliferación de controles, obligaciones y cuestiones burocráticas no facilita en absoluto el acceso a la vivienda, sino que genera inseguridad jurídica, reduce la inversión y distorsiona el mercado, dificultando, por supuesto, el aumento de la oferta habitacional.

Tercera cuestión, impone un régimen rígido e irreversible. El texto prohíbe la transformación societaria hacia otros tipos de mercantiles. La cooperativa debe conservar la plena titularidad del inmueble y solo puede ceder su uso, impidiendo la propiedad individual y restringir las transmisiones incluso entre cooperativas similares: aquello de «ser propietarios sin tener propiedad» y eso contradice principios básicos de derecho cooperativo y societario. A todos estos defectos, defectos técnicos y jurídicos, le tenemos que sumar que Cataluña no tiene competencia para crear una figura societaria nueva de estas características. El artículo 149.1.6 de la Constitución atribuye al Estado la legislación mercantil.

Y por eso desde VOX defendemos una política de vivienda basada en la libre iniciativa, la ampliación de la propiedad privada, la reducción de trabas burocráticas y la aplicación de incentivos fiscales para promover la construcción, efectivamente para construir y comprar vivienda. Pero, miren, ningún modelo cerrado, inamovible e intervencionista como el que aquí se propone puede resolver una crisis habitacional; todo lo contrario. El acceso a la vivienda exige políticas claras: fomento decidido de la propiedad, reducción de impuestos, simplificación, normativa y apoyo sin titubeos en la construcción privada y pública de un parque habitacional variado y flexible, solo así podremos salir de esta crisis que precisamente Esquerra, Junts, el PSC, los Comunes y la CUP nos han traído hasta aquí.

Muchas gracias.

El president

I ara és el torn dels grups parlamentaris que no hi han presentat esmena a la totalitat per tal que puguin fixar llur posició. I en primer terme, per fer-ho i en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Àngels Esteller i Ruedas.

Àngels Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Avui ens presenten el tripartit més Junts una proposta en base al règim nou de les cooperatives que avui ens acompanyen, la Federació de Cooperatives, a la que volem saludar.

Des del Grup Popular valorem molt positivament tot el treball que fan les cooperatives i de fet, a Catalunya han impulsat uns models de treball, de cooperativisme molt positiu i, per tant, les cooperatives d'habitatge desenvolupen un gran paper en aquest sentit, en el sentit de que han fomentat i que han treballat per aconseguir crear i, al màxim, construir habitatge amb un determinat equilibri territorial. Però jo vull destacar que la reforma que avui ens plantegen en aquesta proposició de llei és una reforma que es presenta com si fos una reforma parcial, però que és una reforma estructural que aborda des d'una part molt important tot el que és el règim de drets, obligacions, règims econòmics i també límits al dret de la propietat. No és un tema menor, és un tema d'un profund calat, i ens hagués agradat que pogués venir acompanyada també d'informes, que s'hagués presentat com a projecte de llei amb els informes de la competència, informes jurídics de la Comissió Jurídica Assessora, perquè realment té molt de calat.

És una valoració, des del grup Popular, que entenem farem una valoració crítica del que és la línia ideològica que aconsella aquesta proposició, perquè es tracta d'una proposta privilegiada d'un tipus de cooperativa que enfronta les cooperatives com un règim alternatiu al sistema immobiliari generant un clima de tracte de favor, d'una discriminació positiva de les cooperatives, d'aquest règim, fent un desequilibri davant de la propietat privada i del que és del mercat.

En lloc d'integrar la cessió d'ús com una opció més dins del sistema d'habitatge, la llei converteix en una modalitat preferent, blindada i sostinguda, amb ajuts públics i exempcions que desplaça injustificadament la resta d'operadors i genera un gran desequilibri i, per tant, tracta la resta d'operadors com si fossin tots especuladors, quan ja hem dit moltes vegades que l'especulació no és una categoria –una cosa són els guanys legítims i l'altra és l'especulació–, però aquí l'esquerra ho confon tot i qualsevol guany amb el mercat immobiliari ho tracta d'especulació. En l'exposició de motius podem veure que es tracta el mercat immobiliari..., és altament

especulatiu, un model altament estable i no especulatiu seria el de la cessió d'ús. Aquí contraposa el que són models.

Per tant, és una orientació política clara potenciar un parc estatal d'habitatge, no de mercat, gestionat per cooperatives amb un suport públic prioritari i vull deixar clar que nosaltres compartim la part de la necessitat de donar seguretat jurídica al que és la definició de cessió d'ús –que això sí que ho fa–, però en canvi, no compartim el règim que s'articula entorn d'aquesta cessió d'ús i per tant, vull destacar que aquestes avantatges i aquest model que plantegen de confrontació entre les cooperatives i el sector privat, com si el sector privat fos l'enemic i, per tant, el desequilibren en base a tot el seu règim entre uns i els altres; concedeix prioritat a l'accés al sòl –es pretén cedir directament a les cooperatives sense concurrència pública–; es confereix blindatge davant del mercat cap a la propietat privada; permet una participació directa de les administracions en les cooperatives, i tot això constitueix un tracte de favor normatiu.

El Grup Popular valorem el que construeix habitatges al marge de la seva titularitat, ha de construir el màxim nombre d'habitatges amb el menor temps possible i amb el menor cost possible per a tots.

Per tant, mantenim un equilibri de col·laboració entre la iniciativa pública, la privada i la social, però mantenint aquest equilibri sense tracte de favor ni de discriminació d'uns cap a d'altres, perquè, al final, si no, trenquem l'equilibri; la construcció d'habitatge públic requereix tots els agents, tots els operadors, públic, privat i cooperativisme, uns sense els altres no ens en sortirem, i per tant, des d'aquesta visió volem aquest equilibri que aquesta proposta no manté, i suposo que, com que tirarà endavant, doncs llavors presentarem les esmenes corresponents per evitar discriminacions tant positives com negatives.

Moltes gràcies.

El president

I finalment, per fixar la posició del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

El nou tripartit que opera a Catalunya sembla que ja s'ha repartit finalment les funcions: Esquerra intenta visibilitzar-se reivindicant un nou finançament singular – els del Tribunal Constitucional ja deuen riure –, els Comuns pretenen monopolitzar el tema immobiliari, i el PSC..., el PSC en té prou amb seure i passar per caixa. Un repartiment singular de funcions que genera certs problemes al país, com la proliferació de guinguetes, l'auge de concessions vaporoses i l'aprovació de polítiques d'habitatge que qüestionen i posen en risc la propietat dels immobles.

Es veu que la senyora Colau no va reeixir prou en el seu intent de destrossar Barcelona, que ara els Comuns pretenen prosseguir amb la tasca i, a més a més, a nivell nacional. El festival de la regulació que han encetat és esperpèntic: aplicar la llei estatal de lloguers, regular el lloguer temporal i habitacional, crear una unitat antidesnonaments, prohibir la «compra especulativa» malgrat la indefinició del propi terme, muntar una nova taula de l'habitatge, modificar la llei de cooperatives... Han engegat la maquinària del relat, sense importar-los si pel camí es perdia el dret a la propietat privada.

Cap referència a la pressió demogràfica que ha trinxat el parc immobiliari, és preferible continuar assenyalant i acusant d'especulació a les famílies catalanes que han adquirit habitatge per compensar les pensions, o de grans tenidors als qui han heretat un bloc de pisos que cau a trossos del Barri Vell. Erren en el diagnòstic i reincideixen en l'error a l'hora de proposar solucions polítiques. Hem passat per totes les fases possibles i imaginables: primer defensaven el lloguer residencial, en acabat l'atemporal, després l'habitacional i ara creen el lloguer cooperatiu en cessió d'ús. Demà què ens proposaran? Explotar el mercat negre?

Votarem en contra d'aquesta proposta perquè creiem fermament en la defensa de la llibertat econòmica, el mercat competitiu i la responsabilitat individual. El model que vostès pregonen no només no genera riquesa, sinó que depèn crònicament de diner públic, limita la mobilitat laboral i arrabassa responsabilitat i competències al ciutadà, tractant-lo amb un paternalisme que arriba a ser ofensiu.

De debò que continuaran impulsant models que només sobreviuen amb injeccions permanents de l'Administració? Que continuaran coartant el dret de les famílies a ascendir socialment via adquisicions patrimonials? Pretendre resoldre la crisi

habitacional que pateix el país amb cooperatives de cessió d'ús és una fantasia ideològica, una fantasia que no genera riquesa, que limita la llibertat personal i que sobrecarrega econòmicament les administracions. No només aposten per una societat subsidiada, com han manifestat tantes vegades, sinó que pretenen dotar el país d'un parc d'habitatge també subvencionat. Al seu món de color de rosa, tot és gratis i preciós. Els prego que deixin de badallar, obrin els ulls i tornin a la crua realitat.

El president

Acabat el debat, procedirem a la votació de l'esmena a la totalitat de retorn de la iniciativa presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, passem a la votació de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya.

Comença la votació.

El resultat de la votació és el següent: 105 vots en contra, 26 vots a favor i 2 abstencions.

Atès que l'esmena a la totalitat ha estat rebutjada, aquesta iniciativa pot continuar la seva tramitació.

Abans de suspendre la sessió, els recordo que ara mateix, en el passadís que mena cap a la biblioteca, inaugurarem una exposició commemorativa dels quaranta anys d'existència de la Biblioteca del Parlament de Catalunya, que és un autèntic patrimoni col·lectiu del qual ens n'hem de sentir immensament orgullosos. Hi queden convidats.

Se suspèn la sessió, que reprendrem demà a les nou del dematí.

La sessió se suspèn a un quart de set del vespre i tres minuts.